

Đêm hội mừng xuân Canh Tý 2020 tại Rijswijk 18.1.2020

Mục Lục

- 1 Hình bìa** • Danny Nguyen
- 3 Quan điểm** • Cốt khí vẫn hoàn cốt khí
- 4 Thông báo - Thư mời**
- 8 Bình luận**
• Với EVFTA EU sẽ tăng cường sự hiện diện...
- 10 Thời sự**
• Trung Quốc đang tái hiện thời
“Đông Chu Liệt Quốc”
- 12 Chủ đề** • Cảnh mai cuối cùng
• Những ổ bánh mì paguette...
• Về một chuyến đi
• Người đàn ông vẽ tranh...
- 25 Phiếm luận** • Siêu lừa
- 26 Tin Tức** • Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng
• Tin Thế Giới • Tin Việt Nam
- 42 Truyện ngắn** • Ngàn ánh dương rực rỡ
- 46 SuDoKu**
- 47 Truyền thông xã hội dân sự:**
• Virút nào sẽ làm tê liệt...
- ***Thơ** • Trần Trung Đạo • Hoài Tâm Niệm
• Trangđài • Trương Phong Ba
- 52 Lời tòa soạn**
- 53 Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng

Việt Nam Nguyệt San

Cơ Quan Ngôn Luận
CĐVNTNCS/HL
Vietnam Magazine
Tijdschrift van Vietnamese
Vluchtelingen in Nederland
www.congdonghoalan.com
ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS

Van Der Hagenstraat 711-
6717DK - Ede
Nederland
Email: vietbaohoalan@yahoo.com
Telefoon: +31 (0)318640625

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64

Chủ nhiệm & Chủ bút

Nguyễn Quang Kế

Thủ Quỹ

Lê Thanh Sơn

Kỹ thuật

Danny Nguyen

Phát hành

Nguyễn Hữu Phước

&

Với sự cộng tác của

• Bạch Mai • Đinh Ngọc Hiền • Đăng An • Đỗ Văn Bùi • Hoài Tâm Niệm
• Vành Khuyên • Lê Quang Kế • Miên Thụy • Lãng Du • Nguyễn Đắc Trung
• Ngô Thụy Chương • Nguyễn Quyết Thắng • Tiểu Yến Tử • Ông Năm Chuột • Trúc Hà • Ty Na • Trần Quốc Hiền • Nguyễn Lê Hồng Hưng • Hữu Phước • Nguyễn Hoàng Nguyên
• Nguyễn Hiền • Võ Đức Tiến
• Thao De Wit • Ý Nga • Trangđài
nguyễn • Topa • Lê lãng Du

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tình cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan Điểm

CÓT KHÍ VẪN HOÀN CÓT KHÍ

Tham vọng biến mình cho tội ác, gần đây nhiều quốc gia đẩy mỗi nghi ngờ lên cao, khi cho rằng chính Trung cộng đang âm thầm phát triển vũ khí sinh học, nhằm phục vụ cho mộng bành trướng và bá chủ thế giới. Thật may mắn cho nhân loại khi sớm phát hiện ra âm mưu diệt chủng này, nhưng lại bất hạnh cho chính quyền Trung cộng, khi Corona Vũ Hán đã vượt thoát khỏi phòng thí nghiệm và gây tác hại cho toàn Trung Hoa cùng một số quốc gia khác. Trên 80 quốc gia đã cấm hẳn người Tàu vào nước họ để ngăn ngừa đại dịch Corona chết người.

Các quốc gia có chung đường biên giới với Tàu cộng thì đều đã đóng cửa, chỉ còn lại một ngôi sao vàng nhỏ ở phương Nam là Việt cộng vẫn tiếp tục đón mồm bệnh Made in China vào lãnh thổ. Có thể nói csVN đã hoàn thành sớm 7 tháng trong nỗ lực biến Việt Nam trở thành một tỉnh phiên thuộc của Tàu vào năm 2020. Tại Hội nghị Bộ trưởng Ngoại giao Mekong - Lan Thương lần thứ 5, và Hội nghị đặc biệt Bộ trưởng Ngoại giao ASEAN - Trung Quốc về hợp tác ứng phó COVID-19 tổ chức tại Vientiane, Lào, tên ngoại trưởng Vương Nghị của Tàu đã ra mệnh lệnh cho đám thái thú Ba Đình là cần "sớm khôi phục việc đi lại của công dân Trung Quốc sang Việt Nam". Cũng có nghĩa rằng chưa có lệnh của Bắc Kinh thì Hà Nội không được "ngăn sông cấm chợ" với công dân hạng nhất từ mẩu quốc, cho dù là để phòng chống dịch bệnh. Trong khi đó Tàu cộng đã phong tỏa nhiều thành phố lớn nhỏ kể cả Bắc Kinh, cấm người dân của chúng đi lại dù chỉ là đi mua thực phẩm, hòng ngăn chặn dịch bệnh Corona Vũ Hán. Người dân Việt Nam sẽ nghĩ gì về thân phận công dân hạng hai của mình? Ai mới là người đang lãnh đạo thực sự ở Việt Nam hiện nay, Tập Cận Bình hay Nguyễn Phú Trọng?

Sau khi Vương Nghị ra lệnh và Phạm Bình Minh phải gật đầu chấp nhận, thì coi như mỗi người dân Việt Nam chờ đợi nhận án tử cho mình, nếu nhiễm bệnh từ những anh hàng xóm người Tàu đang chu du khắp đất nước này. Người dân Việt Nam cũng cảm thấy lo sợ và bất an. Thế là csVN dùng lại chiêu thức cổ xưa nhất và cũng là sở trường nhất của họ là: Nói láo và che giấu sự thật. Ngày 21 và 22/2/2020, cả Hà Nội và thành Hồ đều tuyên bố hai khu vực này không còn người nhiễm virus Corona Vũ Hán. 16 bệnh nhân bị nhiễm bệnh trước đó đã được chữa khỏi và xuất viện. Bộ Y Tế của csVN đã rục rịch chuẩn bị công bố Việt Nam đã hết dịch bệnh Corona Vũ Hán, để thế giới ngưỡng mộ tài lãnh đạo của giới chức "tình An Nam" nước Trung cộng. Người dân bán tín bán nghi bởi tính đến ngày 23/2, tại Hàn Quốc số người nhiễm virus Corona Vũ Hán đã tăng vọt lên 602 người vượt qua cả Nhật Bản.

Phác đồ điều trị của ngành y tế Việt Nam rất xuất sắc: 16/16 người bị nhiễm Corona Vũ Hán đều đã bình phục và xuất viện. Không có người chết vì nhiễm virus Corona Vũ Hán. Nữ sinh ở Huế tử vong sau 1 tuần ho sốt, chính quyền nói không do COVID-19, mà chết do bệnh lý về não. Một bé gái 10 tuổi tử vong ở Khánh Hòa do virus corona cũ, chứ không phải virus mới từ Trung Quốc. Một người đàn ông Quảng Bình vừa trở về từ Trung Quốc xét nghiệm âm tính với virus corona nhưng đã tử vong. Nguyên nhân được các bác sĩ xác định là do viêm phổi, cũng không phải do Covid-19 gây ra. Chính vì ngành y tế của csVN giỏi như vậy, nên gần đây Hoa Kỳ đã loại Việt Nam ra khỏi những nước đang phát triển và không được hưởng quy chế tối huệ quốc của Hoa Kỳ nữa. Trung tâm Kiểm soát và ngăn ngừa dịch bệnh Mỹ (CDC), đưa ra danh sách bao gồm 5 quốc gia/vùng lãnh thổ là: Việt Nam, Iran, Singapore, Đài Loan và Thái Lan là năm nước "có dịch đang lây lan trong cộng đồng". Một con khỉ dù có mặc áo vest mang giày tây, thì cốt khí vẫn hoàn cốt khí, không thể thành người. Trung cộng, Việt cộng hay Lào cộng thì bản chất của chúng đều như nhau: dối trá, tham lam và độc ác. Người cộng sản còn không tin cộng sản, thế nên ai tin cộng sản là tự sát.

Trần quốc Hiền

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in The Netherlands
Van der Hagenstraat 711- 6717DK – Ede – Nederland, Tel +31(0)318640625
IBAN: NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v AVVN
Website: www.congdonghoalan.com, E-mail : quangkenguyen@hotmail.com

Ede ngày 02 tháng 02 năm 2020

Kính gửi,

- Quý đại diện tôn giáo
- Quý Tổ chức đoàn thể, đảng phái
- Quý đồng hương

v/v Thư mời họp khoáng đại cộng đồng

Kính thưa quý đồng hương, theo thông lệ hàng năm thì sau ngày tổ chức tết Nguyên Đán

- BCH/CD sẽ báo cáo tổng kết cáo tài chánh thu chi trong đêm hội xuân.
- Vận động tham dự biểu tình tưởng niệm 45 năm Quốc Hận tại Bá Linh vào ngày thứ năm 30/4 năm 2020
- Đồng thời đây là thời điểm ban vận động bầu cử sẽ tổ chức tuyển cử và bầu cử BCH cho nhiệm kỳ 2020- 2023.

Buổi họp sẽ được tổ chức vào ngày chủ nhật 8/3/2020

từ 13 giờ đến 17 giờ

địa chỉ : hội trường Fort Vreeswijk 1

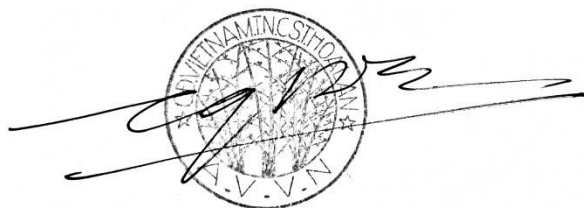
3433 ZZ Nieuwegein

Vì vậy BCH/CD trân trọng kính mời quý đồng hương dành chút ít thời gian quý báu để cùng về tham dự buổi họp với nội dung nói trên.

Sự hiện diện của quý vị sẽ là điều vinh dự cho BCH/CD đương nhiệm nói riêng và vì muốn duy trì tiếng nói đại diện cho một sắc dân thiểu số Việt Nam chúng ta tại quê hương thứ hai này nói chung.

Trân trọng kính chào

T/m BCH/CDVNTNCS/HL

Nguyễn Quang Kế
Chủ tịch

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in The Netherlands
 Van der Hagenstraat 711- 6717DK – Ede – Nederland, Tel +31(0)318640625
 IBAN: NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v AVVN
 Website: www.congdonghoalan.com, E-mail : quangkenguyen@hotmail.com

Hòa lan ngày 02 tháng 02 năm 2020

Thư mời

Lễ Tưởng Niệm ngày Quốc Hận 30.4 lần thứ 45 tại Berlin

Kính thưa:

- Quý đại diện tinh thần các Tôn Giáo,
- Quý Hội Đoàn, Tổ Chức, đảng phái
- Quý vị thân hào nhân sĩ,
- Cùng tất cả quý đồng hương.

Đề tưởng niệm 45 năm, ngày mà cộng sản đã cưỡng chiếm Miền Nam và từ đó hàng triệu triệu người dân đã trốn chạy vượt rừng, vượt biển để đi tìm con đường tự do... tưởng chừng đảng cộng sản sẽ xây dựng thiên đường XHCN ? (là giấc mơ thì ai ai cũng có quyền mơ và dĩ nhiên không ai phạt tội cho giấc mơ viễn cảnh đấy) nhưng than ôi với một chính sách theo chủ nghĩa cộng sản (thuyết vô thần) là tận thu tất cả thành quả của xã hội từ người dân để phục vụ cho đảng, để đảng lãnh đạo và duy trì quyền lực (cưỡng chiếm tài sản và ruộng vườn, nhà cửa càng khiến cho người dân trở nên khổ hơn) đồng thời với chủ nghĩa duy vật niềm tin tôn giáo bị lạm dụng và lợi dụng một cách công khai trái với đạo lý như đập phá nhà thờ, nhà chùa, tượng ảnh mà đạo hữu hằng bao đời xây dựng và tôn kính thờ phượng song lại xây và tạo cơ sở đạo quốc doanh ?

Đảng cộng sản còn tệ hại hơn là vì muốn được duy trì quyền lực khi mà khối cộng sản đông Âu sụp đổ thì đã cấu kết với Trung Cộng, bán rẻ lương tâm và sự tôn nghiêm của quốc gia dân tộc, chấp nhận làm tay sai cho giặc phương bắc, dâng hiến chủ quyền về lãnh thổ và lãnh hải cho giặc, khiến lòng dân bất phục và khi lên tiếng **trước thảm họa bắc triều** thì bị bắt, bị tù, bị tra tấn và giết chết.

Để đồng thanh cùng lên tiếng trước công luận thế giới biết về sự vi phạm **Nhân Quyền** và tự do **Tôn Giáo** của đảng cộng sản. Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan sẽ cùng cộng tác với các cộng đồng người Việt Quốc Gia, các tổ chức, đoàn thể đảng phái khắp các quốc gia tại Âu Châu tổ chức ngày :

Lễ Tưởng Niệm Quốc Hận lần thứ 45 tại Berlin

Vào ngày thứ năm 30.04.2020

(từ 12 giờ đến 17 giờ biểu tình – và sau đó sẽ về hội trường tham dự các sinh hoạt theo chương trình của ban tổ chức đến 22 giờ kết thúc)

BCH/CĐVNTNCS/HL mời gọi sự tham gia của quý đồng hương, kịp thời ghi danh để chuẩn bị phương tiện di chuyển . (sẽ về lại trong ngày hay ở lại qua đêm để hôm sau đi tham quan phố và bức tường Berlin? chúng ta sẽ thống nhất sau..)

Trân trọng cảm ơn và kính chào
 TM/BCH/CĐVNTNCS/HL

Nguyễn Quang Kế

Chủ tịch

Liên lạc: E- mail : quangkenguyen@hotmail.com

Ủy Ban Vận Động và Tổ Chức Bầu Cử Ban Thường Vụ CĐVNTNCS/HL Nhiệm Kỳ 2020-2023

Thư mời ứng viên tham gia ứng cử BTVCĐ

Hòa Lan, ngày 24 tháng 2 năm 2020

Kính thưa:

- Các vị lãnh đạo tôn giáo, đoàn thể, tổ chức
- Các ban đại diện, hội đoàn địa phương
- Quý đồng hương

Thưa quý vị,

Theo thông báo quyết định thành lập Hội Đồng Bầu Cử của BCH/CĐVNTNCS tại Hòa Lan vào ngày 20 tháng 11 năm 2019 vừa qua, Ủy Ban Vận Động và Tổ Chức Bầu Cử xin được thông báo đến quý vị:

1/ Ban Thường Vụ (BTV) là tổ chức được quy định theo nội quy ban hành 17-02-1987, gồm 5 thành viên bầu theo nhiệm kỳ từng ba năm một. BTV hoạt động trên nhiều lãnh vực chung có tính cách quốc gia, nhưng đồng thời cũng phối trí, yểm trợ các hoạt động của các ban đại diện địa phương cùng các đoàn thể tổ chức khác. Đặc biệt BTV còn nói lên quan điểm của người Việt tỵ nạn chúng ta trên lãnh vực nhân sinh, nhân quyền, tự do và công lý cho đồng bào nơi quê nhà. Chính vì lẽ đó việc bầu chọn người cho BTV là một việc quan trọng. Và cũng để cuộc bầu cử BTV có tính cách công khai, dân chủ, công bình, nay UBVDTCBC qua thư này chân thành kêu gọi quý vị ứng cử, hoặc đề cử những cá nhân quý vị biết có thể đảm trách việc này

2/ Điều kiện của ứng cử viên :

- Người Việt thường trú tại Hòa Lan đủ 21 tuổi .
- Đồng ý với mục đích của Cộng Đồng được ghi trong nội quy Cộng Đồng. Bản nội quy có đăng trong website của CĐ <http://www.congdonghoalan.com/vietnamese/guide.html>.

3/ Thẻ thức ghi danh ứng cử:

- Điền đơn ứng cử (mẫu bên dưới).
- Đơn gửi trước ngày **25 tháng 3 năm 2020** đến:
Nguyễn Thị Như Tuyết
Địa chỉ E-mail: vva@live.nl

4/ Nhiệm kỳ Ban Thường Vụ CĐ đương nhiệm sẽ chấm dứt vào năm nay. Chúng tôi hy vọng cũng trong năm nay sẽ có cuộc bầu cử tân BTV cho 3 năm sắp đến.

Kính thư,
T/m UBVDTCBC
Chủ tịch

Nguyễn Thị Như Tuyết

ĐƠN ỨNG CỬ

Vào Ban Thường Vụ
Cộng Đồng Việt Nam Ty Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
nhiệm kỳ 2020 – 2023

Kính gửi Ủy Ban Bầu Cử :

Tôi tên:

Ngày, tháng, năm sinh:

Địa chỉ hiện tại:

Số điện thoại:

Email:

Sau khi đọc và đồng ý với nội quy CĐVNTNCS/HL

Tôi muốn ghi danh vào danh sách ứng cử viên BTV/ CĐVNTNCS/HL nhiệm kỳ 2020-2023

Làm tại ngày tháng năm.....

Ký tên

@@

HÃY VỀ BERLIN
THỨ NĂM, 30 THÁNG TƯ 2020
BIỂU TÌNH VÀ BIỂU DƯƠNG Ý CHÍ

Vấn Đồn
CHỐNG BẮC THUỘC

XÓA ĐỘC TÀI

XÂY DỰNG DÂN CHỦ

Bắc Văn Phong

12g00 – 13g00: Biểu tình trước Sứ quán CSVN: Elsenstr. 3 –Berlin (Treprow)
 14g00 – 15g00: Biểu tình trước Sứ quán Trung cộng: Märkisches Ufer 54, 10179 Berlin
 16g00 – 17g00: Mit tinh tại Brandenburger Tor: Pariser Platz, 10117 Berlin
 19g00 – 22g30: Văn nghệ đấu tranh

BTC: Liên Hội Người Việt Ty Nạn tại CHLB Đức ; Phong Trào Dân Quyền UK-Anh quốc ; Cộng Đồng Việt Nam tại Liège, Vương quốc Bỉ ; Cộng Đồng Người Việt Ty Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan ; Nhóm Tinh Thần Diên Hồng, Pháp quốc ; Hội Người Việt Tự Do tại Đan Mạch ; Hội Người Việt Tự Do tại Vương quốc Bỉ ; Vovinam - Việt Võ Đạo tại Vương quốc Bỉ ; Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại Thụy Sĩ ; Hội Cựu Quân Nhân Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa tại Thụy Sĩ ; Hội Người Việt Quốc Gia Lausanne tại Thụy Sĩ ; Đảng Việt Tân ; Hội Bảo Tồn Truyền Thống Việt Nam tại Moss & Rygge, NaUy ; Hội Ái Hữu Người Việt Miền Trung Ty Nạn CS tại Âu Châu ;

Bình luận

Hiếu Bá Linh biên dịch

Với EVFTA, EU sẽ tăng cường sự hiện diện như là một động lực và là chất xúc tác cho thay đổi tại Việt Nam

Lược dịch bài viết của Nghị sĩ Iuliu Winkler, Phó chủ tịch Ủy ban Thương mại của Nghị viện châu Âu (Ủy ban INTA).

Hôm qua 10/02 Nghị sĩ Iuliu Winkler viết bài này để kêu gọi các đồng nghiệp trước cuộc bỏ phiếu trong phiên họp toàn thể của Nghị viện châu Âu vào ngày mai 12/02 về Hiệp định Thương mại Tự do EU-Việt Nam (EVFTA) và Hiệp định bảo hộ đầu tư (EVIPA).

* * *

Chúng ta đang đứng trước một quyết định quan trọng trong Phiên họp toàn thể vào ngày 12 tháng 2 sắp tới với cuộc bỏ phiếu về Hiệp định Thương mại Tự do Việt Nam - EU (EVFTA) và Hiệp định bảo hộ đầu tư (EVIPA).

Hai hiệp định chiến lược này mang 3 ý nghĩa quan trọng:

1. Ý nghĩa kinh tế và thương mại mà được nhất trí công nhận là hai bên EU và Việt Nam cùng có lợi với việc dẹp bỏ 99% hàng rào thuế quan, v.v. Hiệp định cũng cắt giảm thủ tục hành chính và làm giảm bớt gánh nặng hành chính, một yếu tố then chốt đối với các doanh nghiệp vừa và nhỏ ở châu Âu. Đây là hiệp định thương mại hiện đại và đầy tham vọng đầu tiên của EU với một quốc gia đang phát triển.

2. Hai hiệp định này có giá trị quan trọng về địa chính trị, mà được nhất trí công nhận, đặc biệt là trong bối cảnh toàn cầu đang chứng kiến sự biến động và căng thẳng gia tăng trên mặt trận thương mại.

EVFTA / EVIPA có thể được coi là bước đầu tiên trong quá trình lâu dài để đạt tới mục đích là hiệp định thương mại với khối ASEAN. Mọi hành trình đều bắt đầu bằng một bước đầu tiên trên đường tiến đến mục đích dài hạn của EU. Việc phê chuẩn EVFTA / EVIPA chính là bước quan trọng đầu tiên này.

3. Hơn nữa, chương Thương mại và Phát triển bền vững (TSD) trong hiệp định EVFTA đã dành được nhiều chú ý. Chương này bao gồm các quy định về nhân quyền, bảo vệ môi trường và quyền người lao động. Giai đoạn đàm phán hiệp định đã kích hoạt những cải cách quan trọng ở Việt Nam. Những cải tiến chính sách, bao gồm phê chuẩn các Công ước cốt lõi của Tổ chức Lao động Quốc tế (ILO),

cũng như xây dựng lộ trình thực hiện cải cách Bộ luật Lao động, đã được công nhận trên toàn cảnh chính trị ở châu Âu.

Ủy ban Thương mại Quốc tế (INTA) đã nỗ lực nhằm đạt các tiêu chuẩn cao nhất về quyền lao động, và đã hài lòng khi nghe Văn phòng ILO ở Việt Nam cho rằng những tiến bộ thực sự là không thể bác bỏ.

Cùng với các đồng nghiệp trong Ủy ban INTA, tôi đã đến thăm Việt Nam vào mùa thu năm ngoái, và có được những trải nghiệm trực tiếp ở Hà Nội. Chúng tôi đã gặp các nhà lãnh đạo Việt Nam ở cấp cao nhất, các tổ chức quốc tế như ILO, Phòng Thương mại EU của chúng tôi tại Việt Nam và các tổ chức phi chính phủ và xã hội dân sự khác nhau. Mặc dù chắc chắn vẫn còn nhiều khiếm khuyết về nhân quyền, bảo vệ môi trường và quyền người lao động cần phải được cải thiện, nhưng một thông điệp quan trọng mà chúng tôi liên tục nhận được trong chuyến thăm của chúng tôi là sự hiện diện của EU tại Việt Nam tạo ra sự khác biệt đáng kể. Với hiệp định này, EU sẽ đáp ứng nhu cầu về động lực, và chất xúc tác cho cải cách và thay đổi tại Việt Nam.

Sự thách thức là đáng kể, bởi vì EU đang đối phó với một hệ thống chính trị khác hẳn. Do đó sự dân thân của EU càng quan trọng hơn. Đây là hiệp định thương mại hiện đại và đầy tham vọng đầu tiên của EU với một quốc gia mà EU muốn thể hiện các giá trị và nguyên tắc của châu Âu. Do đó, việc đánh giá kết quả cần phải lưu ý đến các đặc thù của địa phương, trong một khoảng thời gian tương xứng để thay đổi. Cá nhân tôi đã chứng kiến những phát triển ấn tượng ở Việt Nam, sau khi đã đến thăm đất nước này hồi năm 2015.

Chúng ta chỉ có một vấn đề gây tranh cãi duy nhất: EU có thể tối đa hóa ảnh hưởng của mình đối với nhân quyền ở Việt Nam như thế nào? Tốt hơn là hoãn lại cuộc bỏ phiếu phê chuẩn để dùng làm đòn bẩy? Hoặc hiệu quả hơn là phê chuẩn và bắt đầu thực hiện ngay các cơ chế của hiệp định EVFTA / EVIPA?

Không còn hoài nghi gì nữa, tôi tin rằng hoãn lại phê chuẩn hiệp định là một quyết định tồi. Chắc chắn sự lựa chọn tốt nhất là tăng cường ngay lập tức sự hiện diện của EU tại Việt Nam và kiểm tra việc thực hiện hiệp định, bao gồm cả sự kiểm tra bởi Ủy ban hỗn hợp giữa Nghị viện châu Âu và Quốc hội Việt Nam, một hợp tác nghị viện chưa từng có, được đề xuất khi phái đoàn Ủy ban INTA tới Hà Nội hồi cuối năm ngoái.

Việc hoãn thực hiện có nghĩa là hoãn kết quả, làm ảnh hưởng xấu đến uy tín của EU trong các cuộc đàm phán thương mại và về lâu dài sẽ làm giảm uy tín. Các cuộc đàm phán về hiệp định cung cấp cho chúng ta đòn bẩy mà chắc chắn chúng ta đã tận dụng nó. Thậm chí đòn bẩy mạnh mẽ hơn sẽ đến khi hiệp định có hiệu lực và các cam kết ràng buộc pháp lý của nó sẽ được kiểm tra kỹ lưỡng.

Trong suốt hai tháng qua, chúng tôi đã chứng kiến một sự đối thoại gia tăng với chính quyền Việt Nam thông qua trao đổi rất nhiều thư từ và gặp gỡ trực tiếp. Những kỳ vọng của Nghị viện châu Âu rất rõ ràng, không thể nhầm lẫn. Các cam kết của các đối tác Việt Nam về bảo vệ môi trường, quyền người lao động và nhân quyền được định lượng và khả thi. Tổng giám đốc Thương mại EU (DG Trade) cũng đã hơn một lần khẳng định cam kết không mệt mỏi của mình trong việc sẽ giám sát việc thực hiện hiệp định, kiểm tra kết quả và nếu cần, dùng áp lực để đạt được kết quả như mong đợi.

Nếu chúng ta muốn thấy một sự hiện đại hóa nhanh chóng, những cải tiến thực sự và kết quả cụ thể ở Việt Nam, chúng ta phải bỏ phiếu đồng ý với các hiệp định thương mại EU-Việt Nam.

Hiếu Bá Linh (biên dịch)

Nguồn: <https://winklergyula.ro/en/the-ep-consent-on-the-eu-vietnam-agreements-will-fulfil-the-eus-vocation-as-a-catalyst-of-reform/>

Thời sự

Vinhhuý Le

TRUNG QUỐC đang tái hiện thời “ ĐÔNG CHU LIỆT QUỐC” !?

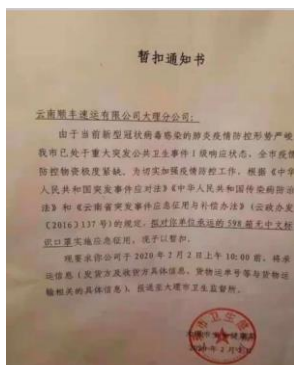
Trang bìa tạp chí Time ngày 7-2: Coronavirus phá tanh bành đại nghiệp bành trưởng Trung quốc của Tập Cận Bình.

Có khi nào Bàn cờ Địa Chính Trị Trung Cộng đang rung chuyển vì mất kiểm soát giữa các tỉnh từ dịch Coronavirus..!?

Hiện nay, tình hình Trung quốc ngày càng phức tạp, hầu như ngoài tầm kiểm soát, nhưng không phải vì tội phản động nổi lên lật đổ chính quyền, mà vì các thế lực chính quyền đang oánh nhau tá lả, đặng... cướp giật khẩu trang! Chính phủ trung ương lúc này cũng bó tay, vô kế khả thi. Mấy bữa nay, mạng Weibo lan tràn hình ảnh, tin tức về những vụ cướp giật khẩu trang giữa các chính quyền địa phương.

Đây là tổ chức đánh cướp công khai, với cảnh sát đặc nhiệm làm chủ lực, có cả chiến xa xung trận và ra thông báo hãn hoi, y như hồi xưa thất quốc gửi chiến thư cho nhau.

Ngày 1-2, Ủy ban Nhân dân Thành phố Đại Lý (Vân Nam) tổng đạt một thông báo cho Ủy ban thành phố Từ Khê (Chiết Giang), kêu bằng “Tạm khẩu thông tri thư” (Thông báo tạm giữ). Nội dung đại khái trình bày rằng: Do tình hình dịch bệnh nghiêm trọng, chỗ tui tui lại thiếu thốn trăm bề, nay kính mượn đỡ của quý Ủy ban 598 thùng khẩu trang. Bên dưới “thông báo” này có đóng dấu mộc ngôi sao năm cánh đỏ lét uy nghi của Sở Y tế Đại Lý (Hình 2).

Thông báo của Sở Y tế Đại Lý tịch thu khẩu trang của thành phố Từ Khê.

Ngày chiều hôm đó, thành phố Từ Khê gửi công văn hỏa tốc, yêu cầu tụi Đại Lý mau mau trả lại 112.000 cái khẩu trang. Ở dưới là dấu mộc đỏ của Ủy ban Nhân dân (Hình 3). (báo Tuổi Trẻ VN có đăng)

Vân Nam xưa thuộc nước Điền, Chiết Giang thì là nước Việt, từ gây nên độc lập mỗi bên đều hùng cứ một phương. Đồi bên cái lũy giàng co ì đùng, cuối cùng Điền chỉ thối lại cho Việt cái số lẻ, tức 12.000 khẩu trang, he he xui!

Chưa hết, qua ngày 2-2, thành phố Đại Lý lại gửi thông báo mượn tạm khẩu trang của thành phố Trùng Khánh (Tứ Xuyên). Nội dung y hệt thông báo gửi Từ Khê hồi hôm qua, chỉ hơi khác ở chỗ có kèm lời hứa, là sẽ đền lại bằng tiền trong thời hạn một năm (quá hạn coi như huê). Trùng Khánh chính là nước Ba thời Tiên Tần, người nước Ba tính lễ mễ, nên khi kháng thư đòi lại gửi đến nơi thì toàn bộ khẩu trang được mượn thấy đã bốc hơi, như giọt sương mai dưới nắng ngọ.

Liên tiếp những ngày sau đó, không chỉ Từ Khê, Trùng Khánh, mà tới phiên Tín Dương (Hà Nam), Thành Đô (Tứ Xuyên), Lệ Giang (Vân Nam), Tuần Nghĩa (Quảng Tây)... đều lần lượt thành nạn nhân của Đại Lý.

Vì sao cả tụi đều bị ăn cướp bởi một nước Điền? Là bởi hàng hóa từ Đông Nam Á nhập cảng Trung quốc đều phải qua cửa khẩu Đại Lý; còn trong nội địa thì hàng hóa các tỉnh thành kia cũng phải thông thương qua trạm Đại Lý. Nó là bạo quốc chặn yết hầu nắm đằng chuôi, muốn giết muốn tha tùy ý, thành thử liệt cường đều phải chịu lép vế[*].

Hành vi cướp giật trang bị y tế giữa các chính quyền địa phương giờ đây thành chuyện thường tình, các khổ chủ đành ráng nuốt bỏ hòn làm ngọt.

Công văn tịch thu hàng của Ủy ban Nhân dân thành phố Từ Khê gửi thành phố Đại Lý.

Mà không chỉ cướp lẫn nhau thôi đâu, người ta còn ra tay cả với hàng từ nước ngoài. Cụ thể ngày 4-2, Cục hải quan thành phố Thanh Đảo (Sơn Đông) ra thông báo tịch thu nguyên lô hàng bảo hộ y tế từ Hàn quốc gửi cho Thẩm Dương (Liêu Ninh). Lý do tại vì trước đó Thẩm Dương đã chặn bắt một lô hàng tương tự của Thanh Đảo. Coi như vay trả nợ đời lẫn nhau vậy mà!

Thú vị hơn nữa là có luôn vụ cướp liên hoàn. Vụ việc xảy ra ngày 6-2. Sáng sớm, chính phủ Cẩm Giang (Tứ Xuyên) điều động xe bọc thép với 30 cảnh sát đặc nhiệm chống bạo động làm bảo tiêu, áp tải lô hàng 300.000 khẩu trang y tế từ Ba Trung về. Thì giữa đường chợt thấy mười mấy chiến xa của Công an Cẩm Dương (cũng

thuộc Tứ Xuyên) xông ra, đòi mãi lộ tới 200.000 khẩu trang, tức 2/3 số hàng. Tụi Cẩm Dương đang khoá chí với đồng chiến lợi phẩm ê hề, dè dặt vừa về tới huyện Kim Đường thì quân Thành Đô (cũng Tứ Xuyên luôn) nhào ra bao vây, lột lại sạch bách.

Tiếp đó, khắp nơi đều có tiếp báo bất tận: Tỉnh Giang Tô mới 6-2 bị Sơn Đông đánh cướp 20 thùng khẩu trang, qua 7-2 lại bị Quảng Châu (Quảng Đông) trưng thu 500.000 khẩu trang nữa. Bí thư thành ủy Thái Thương (Giang Tô) nổi sùng nghiến răng trèo trẹo, tuyên bố sẽ cướp lại của Sơn Đông và Quảng Đông để đáp lễ.

Vui ở chỗ trước đó Trung ương đã tiên đoán được tình hình, ngày 29-1 đã ra nghiêm lệnh cấm các sứ quân tàn hại lẫn nhau. Nhưng trong tình hình khan hiếm khẩu trang, Trung ương không chi viện được gì, thì lệnh cấm chỉ là mảnh giấy vô tác dụng lúc loạn ly.

(Tổng hợp từ Sohu và Weibo của đại lục)

Vinhhuy Le

[*] Công văn của Từ Khê đề là "Tờ thương thảo" (Hiệp nghị thư 協議書), tức hàm ý năn nỉ mong được Đại Lý nói tay cho, đừng tịch thu hết mà hãy trả lại chút đỉnh. Chữ nghĩa quan cách nó tế nhị vậy!

Chủ đề

Cây mai cuối cùng

Thằng Hiền cột chặt bó củi nhấc lên vai ướn mình đứng dậy, nhún lên, nhún xuống xem thử bó củi nặng như thế nào? Sức nặng của bó củi đè nặng trên vai. Thằng Hiền lắc đầu thờ ra nhìn thằng Nhân đang ngồi bên cạnh rồi nói:

– Sao hôm nay tao thấy bó củi nặng quá Nhân à!

Thằng Nhân đang ngồi bó củi. Bàn tay siết chặt sợi dây. Nó chăm chỉ làm việc ngược nhìn thằng Hiền trả lời:

– Tao đã nói với mày rồi. Đừng có ham chặt nhiều mày không nghe. Nếu nặng quá bỏ bớt lại thôi Hiền.

Đặt bó củi xuống đất thằng Hiền tiếc rề. Không muốn bỏ bớt lại công chặt từ sáng để giờ chẳng lẽ bỏ lại

– Không tao phải ráng vác về nặng thêm một tí thì được thêm tiền. Hơn nữa tao đang cầ tiền lo cho thuốc men cho má tao.

– Mày đừng ráng sức quá Hiền ơi! Đường dốc trơn trượt khó đi, rùi có chuyện gì xảy ra ai mà lo cho má mày và con Hòa em mày. Chuyện thuốc men của bác tao phụ thêm chút đỉnh mày đừng lo. Tao với mày là bạn thân đừng có ngại.

Thằng Hiền mỉm cười lắc đầu

– Đâu có được. Gia đình mày cũng giống hoàn cảnh nhà tao, không lẽ tao nhận tiền của mày.

Thôi tao cảm ơn lòng tốt của mày.

– Mày nói vậy tao không ép. Nhưng khi nào cần tiền hay khó khăn đừng ngại cho tao biết đó là tình nghĩa bạn bè tao nói thật. Tuy hoàn cảnh nhà tao không dư dả nhưng chưa đến nỗi chật vật.

Thằng Hiền nhìn thằng Nhân trong lòng dâng lên tình cảm dạt dào và xúc động những lời chân tình. Một tấm lòng tốt một tình thương bạn bè đã dành cho. Thằng nhân là niềm an ủi trong lúc vui buồn trong những tháng ngày di chặt củi lúc nào cũng có nhau.

Cứ mỗi buổi sáng tinh mơ bầu trời còn mờ tối. Thằng Nhân xách cái bao cát nhà binh với con dao chặt củi, một mớ dây cột, một bình nước và lon cơm nguội cá kho. Nó đến nhà thằng Hiền rủ đi chung. Cái nghề chặt củi kiếm ăn hàng ngày là do thằng Nhân dìu dắt chỉ dẫn nhiệt tình. Ngày đầu thằng Hiền không biết chặt cây, không biết bó củi nó đứng ra làm giúp. Nó chỉ cách cột bó củi cho chắc, cách đặt bó củi trên vai từng bước đi xuống núi. Thằng Hiền quen biết thằng Nhân sau ngày 30-4. Khi ba thằng Hiền tử trận cả gia đình dìu dắt về cái quận bé nhỏ này sinh sống. Bản tính thằng Nhân hiền lành lại tốt bụng một thằng bạn chí thân mà thằng hiền không thể nào quên.

Sau vài phút suy nghĩ thằng Hiền nói:

– Thôi được nếu khi nào tao cần tiền. Tao sẽ nhờ đến mày.

Nói xong thằng Hiền lấy bịch nhựa đựng thuốc rề ra vắn rồi trao cho thằng Nhân.

– Nhân làm một điều cho sảng khoái tinh thần, nghỉ một lát cho có sức. Chút nữa tụi mình có sức đi xuống núi.

Bàn tay dơ bẩn dính đầy nhựa cây. Thằng nhân quệt tay lên trán lau mồ hôi. Nó chìa tay lấy điều thuốc rồi nói:

– Nè Hiền! Má mày bị bệnh gì vậy?

– Tao không rõ mấy ngày nay má tao nằm trên giường không đi nổi, thỉnh thoảng ho nhiều. Mỗi lần ho phải ôm lồng ngực cố gắng chịu đựng cơn đau.

– Mày đưa má mày đi lên trạm y tế quận khám chưa?

– Chưa tao tính bữa nay về bán củi cộng thêm chút đỉnh tiền ở nhà, ngày mai tao sẽ đưa má tao đi. Tao nghĩ chắc má tao không nặng lắm đâu. Bệnh già mà hơn nữa ngày gần tết thời tiết trở lạnh. Chắc uống vài viên thuốc là khỏi.

Làn khói thuốc nhẹ nhàng buông tỏa, cảnh núi rừng hoang vu tĩnh lặng. Hai đứa ngồi hút thuốc mỗi thằng mang mối suy nghĩ riêng không nói lời nào. Đàng xa là những mái nhà tranh nằm rải rác chung quanh bao bọc những cánh đồng xanh tươi, bên dòng sông nhẹ nhàng nước chảy. Khói lam chiều bao phủ trên những mái nhà tranh hiện qua làn khói mờ trắng đục. Thằng Hiền ngồi ngẫm nghĩ suy tính chỉ còn mười lăm hôm nữa là tết đến. Với số tiền dành dụm để ăn tết năm nay nó tính sẽ

may cho má nó một cái áo dài mới và mua cho con Hiền một đồ mới để đi đón xuân với nụ cười vui trong ngày tết. Nó sẽ làm một mâm cơm tươm tất để cúng ông, bà. Mỗi khi nghĩ đến con Hòa nó cảm thấy buồn tủi, đã bao tháng năm em nó siêng năng hằng ngày trồng rau, hái rau lúc trời còn chập tối. Những bó rau xanh tươi xếp gọn trong thúng để người mẹ già sớm hôm ra chợ bán. Cảnh nhà còn lại ba mẹ con bao nhiêu tình thương thằng Hiền dành hết cho em nó. Nhiều lúc thấy con Hòa khổ cực đứng dưới nắng chói chan tưới từng luống rau giữa buổi trưa nóng như thiêu đốt. Cái tuổi mười lăm phải cấp sách đến trường như bao nhiêu người con gái khác. Sau ngày ba nó mất trong trận giao tranh ác liệt ở Komtum. Cuộc sống gia đình khổ khổ không có tiền lo cho con Hòa ăn học đành phải ở nhà trồng rau phụ giúp gia đình. Nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại thằng Hiền càng lo âu với căn bệnh của má nó. Nếu căn bệnh của má nó không thuyên giảm làm sao thằng Hiền vui tết được. Chiếc áo dài tính mua cho má nó không còn là ước mơ bình thường. Chiếc áo dài màu xám tro của má nó nay đã nhạt màu gần như trở thành màu trắng đục. Không biết má nó đã mặc bao lần trong những ngày tết qua. Tấm lòng hy sinh lo cho con cái đã thể hiện lên chiếc áo dài cũ kỹ. Có lần thằng Hiền nhìn má nó mặc xong xếp cẩn thận bỏ vào trong rương với đôi mắt buồn. Nó nhìn chiếc áo dài như một kỷ vật mà má nó gìn giữ gắn bó trong suốt thời gian qua. Tự nhiên nó rưng...rưng nước mắt, con tim run lên cơn xúc động trong lòng. Lúc đó thằng Hiền đến gần bên má nó nói:

– Chiếc áo dài của má đã cũ rồi má còn cất kỹ chi vậy. Mai một gần tết con sẽ mua cho má chiếc áo mới để ăn tết.

Má thằng Hiền xúc động trả lời:

– Má thấy nó vẫn còn mới đó con, chắc mặc thêm vài cái tết nữa cũng còn được, mua sắm làm chi cho tốn tiền. Hơn nữa má có đi đâu mà cần áo mới. Má chỉ mặc trong ba ngày tết để cúng ông, bà và ba con thôi. Má nghĩ con và con Hòa suốt ngày làm việc cực khổ cần có mấy bộ áo quần mới mặc trong những ngày tết cho tươm tất. Má chỉ mong tụi con sung sướng là má vui rồi. Má già rồi đâu cần gì nữa con.

Thằng Hiền im lặng lắng nghe những lời chứa đựng bao tình thương yêu của người mẹ, không quăng ngại gian nan cực khổ dầm mưa dãi nắng, bàn chân nứt nẻ gánh từng thúng rau vượt qua bao con đường đất đỏ đến chợ kiếm từng đồng để dành cho con cái.

Mãi suy nghĩ thằng Hiền quên thời gian gáng củi về nhà. Khi nghe thằng nhân gọi thằng Hiền giật mình.

– Mà suy nghĩ chuyện gì? Tao thấy mày dầm chiêu nghĩ ngợi có tâm sự buồn à!

– Không tao đâu có nghĩ gì? Chẳng qua gần tết tao chưa sắm sửa gì cả.

– Tao tưởng mày đang lo lắng cho má mày. Chuyện tết thằng Hiền rồi tính. Vừa rồi tao mới nghĩ ra sau chuyến chặt củi này, tao tính chúng mình sẽ đi chặt mai bán nhiều tiền hơn. Tao nghe nói mai năm nay nhiều lắm. Nếu mày đồng ý tao sẽ lo mượn xe đẩy để chở mai đi bán. Thôi tụi mình về trời cũng sắp về chiều rồi.

Thằng Hiền và thằng Nhân đứng dậy mang cái túi vải cát cột chặt ngang hông. Bó củi nhấc lên vai bước đi chậm chạp, bàn tay bám víu những bụi cây bên đường mỗi khi bước xuống. Hai đứa im lặng mà bước không nói lời nào. Con đường làng mỗi lúc càng gần với tầm mắt. Thằng Hiền tự nhủ cố gắng con đường còn lại, hàm răng nghiến chặt, cánh tay ghì mạnh sợi dây bó củi, mồ hôi trên trán chảy dài xuống đôi mắt cay mờ. Bó củi trên vai mỗi lúc nặng thêm. Cái áo lính sờn vai ướt thấm mồ hôi muối hiện rõ từng vệt trên chiếc áo nhạt màu. Sức chịu đựng càng yếu dần hình ảnh người mẹ đang nằm trên giường bệnh. Làm cho tinh thần thằng Hiền thêm sức mạnh. Nó sốt ruột mong con đường làng ngắn lại mong gặp lại người mẹ đang trông chờ trở về. Một sức mạnh vô hình của tình mẫu tử đã giúp thằng Hiền thêm sức mạnh bước nhanh không còn lo nghĩ. Bó củi bỗng dưng nhẹ hẳn.

Bóng hình hai đứa di thon thót trên con đường vào nhà. Bữa nay thằng Nhân đi theo thằng Hiền về thăm bà Tư má thằng Hiền, lòng thằng Nhân cũng sốt ruột lo âu khi biết bà Tư đang bị bệnh. Ngoài tình bạn thằng Nhân như một người thân trong gia đình. Nó nghĩ bà Tư cũng giống như má nó vậy.

Vừa đặt bó củi trước sân nhà. Thằng Hiền vội vã bước vào nhà kêu lên:

– Má ! Con về rồi má.

Thằng Hiền bước vào trong nhà đi ngang qua bàn thờ, phía sau là tấm màn màu đỏ chắn ngang căn phòng xông lên mùi ẩm mốc, cái cửa sổ hướng ra sau vườn khép kín cảnh vật u mờ tối tăm, ngọn đèn dầu hột vịt trên bàn tỏa sáng yếu ớt chỉ trông rõ những vật gần bên. Trên giường bà Tư đang nằm trùm mền kín mít, mái tóc dài quấn xõa trên gối. Khuôn mặt gầy ốm xanh xao tiêu tụy. Nhìn người mẹ già thằng Hiền không cầm nổi nước mắt nghẹn ngào chảy dài thương xót.

– Má hôm nay có khỏe không? Có bớt nhiều không má.

Bàn tay người mẹ khô cần nhắc lên rờ đầu thẳng Hiền thì thào:

– Má không sao đâu con, nay mai sẽ khỏi con à! Má có nói con Hòa khi nào con về cho má hay, cả ngày nằm nhà chờ con sốt ruột, Trời cứ tối dần má càng lo sợ không biết con đi chặt củi có chuyện gì xảy ra hay Không? Má biết con là đứa hiếu thảo sợ con lo cho má quá, lỡ có chuyện gì làm sao sống nổi.

Nghe những lời thương yêu lo lắng của người mẹ. Nước mắt thẳng Hiền chảy dài mang theo số phận nghèo khổ trong hoàn cảnh, gia đình thiếu trước hụt sau.

– Con không sao đâu má. Lúc nào con cũng cẩn thận. Ngày mai con ở nhà đưa má đi khám bệnh. Nếu má có mệnh hệ nào con và em Hòa sẽ bỏ vợ má à! Chúng con đã mất ba bây giờ không thể mất má được.

– Thôi con đi khám bệnh làm chi cho tốn tiền. Má nằm nghỉ vài hôm sẽ khỏe thôi. Cũng gần tết rồi để dành tiền mà lo cho 3 ngày tết. Má tính bữa nào má khỏe sẽ may cho mỗi đứa một bộ áo quần mới và gói vài cái bánh tết thêm một nồi thịt kho trứng cho tụi con ăn.

– Không được má à. Ngày mai con sẽ đưa má đi lên trạm y tế quận khám bệnh. Năm nay nhà mình không ăn tết thì còn năm sau. Con không thể nào để má bệnh mà không chạy chữa. Lòng con sao yên tâm được.

Tiếng ho từng cơn mỗi lúc càng nhiều. Bà Tư ôm lấy lồng ngực mà ho sặc sụa. Thằng Hiền hốt hoảng đỡ bà Tư ngồi dựa vào thành giường rồi vội chạy ra gọi con Hòa:

– Hiền ơi! Em mau vô coi chừng Má anh và anh Nhân đi kiểm xe đũa ma đi khám bệnh gấp.

Tôi xoay qua thẳng Nha6nthu1c giục:

– Nhân má tao đang ho nhiều và lên cơn sốt. Tao với mày chạy đi mượn xe ngay.

Nhìn cử chỉ hoảng hốt của thằng Hiền. Thằng Nhân càng lo lắng hai đứa vội đi ngay đến nhà anh ba Chấn tài xế lái xe lam. Đến nơi hai đứa nhờ anh ba Chấn giúp đỡ. Anh ba Chấn nghe bệnh tình của bà Tư sốt sắng lái xe đi ngay. Tiền khám bệnh và thuốc men bao ngày để dành đã hết. Bệnh của bà Tư mỗi ngày thuyên giảm dần. Tuy bệnh chưa khỏi hẳn bà Tư bắt đầu chuẩn bị đôi gánh đi bán kiếm tiền lo cho ngày tết. Thằng Hiền thấy vậy trong lòng không vui khuyên mãi bà Tư nhất định đi bán.

– Má nằm nhà cũng đã lâu rồi, ở nhà đâu còn tiền nữa. Má hôm nay cũng khỏe nhiều rồi. Con đừng lo.

Thằng Hiền cần nhằn không chịu.

– Má chưa khỏe hẳn. Má gắng sức con lo sợ má bệnh nặng thêm. Má khoan đi bán nghe má, ở nhà dưỡng sức chờ qua tết xong má đi bán cũng được.

Biết bản tánh của thằng Hiền rất thương mẹ. Bà Tư không muốn thằng Hiền buồn

– Thôi được má nghe con. Năm nay nhà mình ăn tết nghèo cũng không sao. Chỉ tội nghiệp cho con với con Hòa

Thằng Hiền vui mừng khi người mẹ thay đổi ý định không đi bán. Thằng Hiền cảm thấy vui trong lòng rồi nói:

– Má không đi bán là con vui rồi. Con hứa với má tết này nhà mình cũng có bánh tết với nồi thịt heo kho tàu

Bà Tư nhìn thằng Hiền ngập ngừng hỏi lại:

– Tiền đâu con có?

– Con với thằng Nhân tạm thời không đi chặt củi nữa. Tụi con đi chặt mai núi bán. Mai năm nay lại nhiều và nở đúng dịp tết má à!

Thằng Nhân đứng gần bên nói thêm:

– Dạ đúng đó bác. Hôm trước con có đi xem qua. Tụi con đi vài ngày rồi về

Bà Tư ngạc nhiên hiện lên nỗi âu lo buồn rầu nói:

– Đi chặt mai xa lắm không con. Vắng con mấy hôm má thiệt lo quá. Từ nhỏ đến lớn có khi nào con xa má một ngày nào đâu. Nhà mình nghèo có gì ăn nấy. Má không muốn con phải chịu cực khổ lo cho gia đình. Tết năm nay thiếu thốn một chút cũng không sao. Con ở nhà cho má an tâm

Thấy khuôn mặt người mẹ không vui, Thằng Hiền mỉm cười an ủi

– Không sao đâu má. Vài hôm xa nhà cũng mau. Con và thằng Nhân sẽ mượn một chiếc xe để đẩy, chặt mai khác hơn chặt củi. Tụi con không thể về trong ngày được vì nơi đó rất xa. Con hy vọng bán hết mai năm nay nhà mình sẽ có một cái tết đầy đủ

– Thôi con tính sao thì tính, chứ thật ra má rất lo. Tụi con ăn ngủ ở đâu rừng núi lạnh lẽo hoang vu rất là nguy hiểm. Rồi có chuyện gì ai mà biết đến cứu tụi con

– Không sao đâu má. Tụi con mang theo tấm bạt vải che tạm để ngủ. Nếu lạnh trên rừng nhiều củi tha hồ sưởi ấm

– Con nói vậy má yên tâm. Chặt xong mai là về liền nghen con, đừng để má hàng ngày trông đứng trông ngồi

– Dạ tụi con chặt mai xong là về ngay

Ngọn đèn dầu tỏa sáng trong nhà, bữa cơm chiều gia đình quây quần bên mâm cơm đậm bạc, đĩa rau muống luộc chấm nước mắm với vài con cá kho trên đĩa. Thằng Hiền vừa ăn thỉnh thoảng ngước nhìn mẹ và con Hòa khuôn mặt mọi người buồn bã. Bữa cơm chiều thằng Hiền cố ăn cho có lệ. Món cá bóng kho mà nó rất thích nay trở nên nhạt nhẽo. Nhìn cử chỉ uể oải nuốt cơm không vô. Bà Tư nói:

– Ráng ăn đi con ngày mai có sức để đi

– Con ăn no rồi má.

Nói xong thằng Hiền đứng lên bước đến bàn thờ thắp nhang xin cha phù hộ chuyển đi bình an. Tắm hình người cha mặc bộ đồ lính đã cũ nay đã vàng ố. Nãi chuối hư thâm đen khô héo, bình bông vạn thọ đã khô úa. Một chút buồn cho số phận thiếu vắng người cha. Cảnh nhà thiếu trước hụt sau đến nỗi trên bàn thờ khói hương lạnh lẽo, chân đèn cầy bám đầy bụi bặm. Dĩa trái cây thơm ngon mà người cha rất thích chưa lần nào được cúng dâng trên bàn thờ. Hình ảnh người cha thân yêu hiện dần về trong trí nhớ. Thằng Hiền mơ màng người cha là trung sĩ truyền tin rời đây mai đó. Mỗi lần trở về nhà nghỉ phép lúc nào cũng mang về mấy lon thịt hộp của mà thằng Hiền hay ưa thích. Cái câu mà người cha hay đùa:

– Hiền mày thích ăn đồ hộp. Ba sợ con sau này sẽ to con như mày thằng mỹ đen

Tháng năm dài trôi qua. Thằng Hiền sống trong mái ấm gia đình được cha, mẹ thương yêu chiều chuộng ít khi nào thằng Hiền bị la mắng. Một ngày đau thương nhất không thể nào quên khi thằng Hiền, nhìn thấy xác người cha dính đầy máu đã hy sinh trong trận đánh ở Komtum vào năm 75. Nhìn thấy xác người cha không được trọn vẹn cả nhà khóc lóc thảm thiết. Sau khi chôn cất người cha xong gia đình dọn về quê ngoại einh sống. Nghĩ đến người cha năm xưa thằng Hiền nước mắt chảy dài. Cảm nén nhang trên tay thằng Hiền khấn vái cầu nguyện rồi nói:

– Con xin ba phù hộ cho gia đình mình được bình an. Tết năm nay con hứa sẽ làm mâm cơm dâng hoàng có đầy đủ những món mà khi xưa ba ưa thích và một bình hoa huệ trắng mà ba yêu thích. Ba cây nhang cắm trong ly hương khói lên nghi ngút. Thằng Hiền bước đến mâm cơm ngồi cạnh người mẹ và bên con Hòa vỗ về an ủi.

Sáng sớm mặt trời chưa lên khỏi núi, cả làng còn đang yên giấc, Thằng Hiền và thằng Nhân đẩy chiếc xe cộ ra khỏi làng. Suốt dọc đường hai đứa nói chuyện huyền thuyên, ao ước cái tết năm nay sẽ như ý.

Rừng mai trước mặt nở vàng rực rỡ như vàng ánh sáng tỏa dài trên vùng núi bình yên. Như đón chào mùa xuân hạnh phúc. Nhìn hàng mai lung linh trong ánh nắng thằng Hiền mừng rỡ la lên:

– Mai nhiều quá Nhân à tha hồ mà chặt

Thằng Nhân lắc đầu cho thằng Hiền biết

– Mày khoan vội mừng. Mai ở đây tuy nhiều nhưng không phải cây nào cũng chặt. Mày phải lựa những cây mai vừa hé nụ. Thân cây phải đẹp có hình dáng cân đối. Chặt mai không dễ như chặt củi, phải cưa gốc mai cẩn thận nhẹ nhàng tránh những nụ mai non đang đâm chồi dễ rụng. Nếu không sẽ thành mai củi đó Hiền

Nghe thằng Nhân giảng một hồi thằng Hiền ngạc nhiên thán phục. Không ngờ thằng Nhân biết rành rẽ cách chặt mai

– Mày đi chặt mai lần nào chưa mà biết rành vậy Nhân

– Tao đã từng đi chặt mai rồi hồi chưa quen mày. Từ ngày mày đi chặt củi với tao. Tao không còn muốn đi chặt mai nữa vì nó mất công. Hôm nay tao đi với mày chẳng qua tao muốn giúp mày có tiền ăn tết. Niềm ao ước của mày có cái tết đầy đủ cho gia đình. Tiền bán mai tao sẽ tặng hết cho mày. Chuyển đi này tao thật tình giúp mày.

Thằng Hiền im lặng không nói lời nào. Thầm cảm ơn tấm chân tình của thằng bạn chia sẻ tình bạn trong hoàn cảnh khó khăn.

Hai ngày trôi qua thằng Hiền rất nhớ gia đình. Trong lòng vui mừng khi nhìn thấy những cây mai được chất đầy trong xe đẩy. Thằng Hiền cười mãn nguyện vui sướng. Ngày hôm nay là ngày cuối đi về. Nghĩ đến ngày mai sẽ đem những cây mai ra tỉnh bán. Số tiền kiếm được sẽ may cho mẹ một chiếc áo dài mới và một bộ áo quần cho con Hòa với đôi guốc mới. Khi nghĩ đến trong lòng thằng Hiền ấm lại sẽ được nhìn thấy nét mặt vui tươi của người mẹ và đưa em gái trong ngày tết.

Cầm cái cửa trong tay thằng Hiền đi vào trong rừng sâu. Thằng Nhân kêu lên

– Hiền đừng chặt nữa đủ rồi chúng mình về đi. Mai nhiều quá đầy không nổi đâu

– Không tao phải tìm một cây vừa ý thật đẹp hơn những cây mai đã chặt. Tao sẽ để dành chưng trong nhà. Tết mà không có mai đâu còn ý nghĩa ngày xuân

– Thôi được tao chịu ý mày. Cây mai cuối cùng nghe Hiền

- Tao hứa cuối cùng

Thằng Nhân ngồi trên hòn đá nghĩ chân rồ nói:

– Tao chờ mày ở đây. Chặt mau rồi ra liền nghe Hiền

Thằng Hiền một mình lầm lũi bước đi vào rừng sâu. Cây mai nơi đây rất ít nhưng cây nào cũng đẹp. Những nụ mai to lớn kết thành một chùm trông rất đẹp mắt. Thằng Hiền đứng nhìn một hồi tìm kiếm

– Kia! Một cây mai đứng thẳng, nhánh mai đâm ra trông rất thú vị. Thằng Hiền mừng quá đúng là cây mai nó muốn. Cây mai này sẽ đặt trước bàn thờ để cho ba nó thấy. Một cây mai đẹp nhất mà nó chưa từng trông thấy

Thằng Hiền bước đến gần cây mai khoảng chừng vài bước. Bỗng nghe một tiếng nổ vang trời, ánh sáng lóe lên mảnh đá vụn bắn vào người. Thằng Hiền không còn thấy gì nữa ngoài thân thể đau phỏng. Đôi mắt lim dim hé mở, hơi thở mệt nhọc dường như đứt quãng. Cả thân hình tê dại không còn cảm giác. Thằng Hiền mơ màng nghe tiếng gọi bên tai như một âm thanh xa lạ

– Hiền tỉnh dậy đi mày. Ráng lên tao sẽ đưa mày vào nhà thương gấp. Mày đừng chết nghe Hiền. Tao rất sợ mày xa tao

Tiếng khóc nức nở bàn tay thằng Nhân lắc vai thằng Hiền kêu gào, kể lể. Thằng Hiền cố gắng gượng nói trong hơi thở thì thào

– Nhân trước khi nhắm mắt tao nhờ mày một chuyện. Đừng cho má tao và con Hòa biết đã chết.

Tao sợ má tao không đủ sức khỏe tinh thần khi nghe tin tao không còn trở về nhà nữa. Số tiền bán mai mày may cho má tao và con Hòa một bộ áo quần mới. Còn dư mày nhắn con Hòa mua một đĩa trái cây thật ngon và một bình hoa huệ trắng để cúng ba tao. Lời tao đã hứa trước bàn thờ trước ngày đi chặt mai. Mày cố gắng giúp giùm tao rất cảm ơn mày. Cơn lạnh đang thấm khắp cơ thể. Thằng Hiền run lên từng cơn chân tay cảm thấy nhẹ nhàng như muốn rời cơ thể. Nghịch tim bắt đầu đập yếu ớt cái chết đã gần kề. Thằng Hiền nghiêng đầu qua một bên nhìn cây mai lần cuối. Góc mai tro rơi xơ xác. Nước mắt thằng Hiền từ...từ... chảy dài qua khóe mắt. Bàn tay thằng Nhân dính đầy máu đỏ thằng Hiền ngồi dậy rồi khóc than

– Tao hứa với mày sẽ làm đúng những lời mày nói. Nhưng làm sao tao có thể nói dối má mày, khi mày vĩnh viễn ra đi. Mày ráng sống về nhà ăn tết với gia đình Hiền ạ! Một cái tết đầy đủ như này mơ ước

Thằng Hiền lắc đầu. Bàn tay run rẩy tìm bàn tay thằng Nhân nắm lấy, dù chỉ một giây phút ngắn ngủi cũng đủ làm ấm lòng trước phút ra đi. Hơi thở nhẹ nhàng thằng Hiền cố gắng nói lần cuối:

– Mày gặp má tao lựa lời mà nói để cho má tao tin. Mày hãy nói là tao đi làm chuyện khác bất ngờ. Qua tết tao sẽ về. Đừng để má tao biết bà sẽ đau khổ lo buồn trong ngày tết. Mày hứa với tao nghe Nhân

– Tao hứa với mày

Nói xong thằng Nhân đặt thằng Hiền nằm xuống. Bàn tay đánh vào mặt vò đầu liên hồi như muốn trút hết nỗi đau đớn tột cùng khi thấy thằng bạn thân sắp lìa xa nó. Nước mắt ràn rụa cùng tiếng khóc ai oán giữa cánh rừng mai lặng lẽ. Cây mai cuối cùng đã đưa một thằng bạn thân trong một buổi sáng mùa xuân giữa rừng mai vàng rực rỡ.

Người Đàn Ông Việt Nam Vẽ Tranh Trong Thành Phố Amsterdam.

Tôi gặp lại ông “họa sĩ” trong đêm văn nghệ của ‘Hội Người Việt Amsterdam’ được tổ chức cũng tại Thành phố Amsterdam. Tôi đã từng gặp ông đôi lần cũng trong những đêm văn nghệ. Nhưng, những lần đó tôi không hề biết ông là người Việt Nam. Tôi nghĩ ông là người Nam Dương hoặc Phi Luật Tân vì tôi không thấy một người Việt Nam nào đến ngồi chung bàn với ông. Người ta nói, hễ ông gặp người nào mà ông cho là ‘hiểu biết’, ông sẽ kể câu chuyện về hai bức tranh do chính ông vẽ. Những người này sau đó đều quả quyết ông bị bệnh, bệnh hoang tưởng.

Đêm nay, vì muốn biết câu chuyện của ông như thế nào, nên tôi đến ngồi chung bàn với ông. Sau khi chào hỏi và ‘được’ ông chú ý, ông đã kể câu chuyện đó rất mạch lạc và với vẻ chân thật trong lời nói cũng như ánh mắt. Ông kể:

“Từ ngày tôi quyết định không vẽ tranh trên lề đường nữa mà chuyển vô trong tiệm cho có vẽ chuyên nghiệp hơn, để tranh của tôi khi vẽ ra sẽ bán được nhiều và có giá trị. Nhưng, từ ngày vô tiệm cho đến khi xảy ra chuyện lạ; lúc đó cũng đã hơn ba tháng trôi qua rồi mà tôi không bán được một bức tranh nào.

Tiền nhà, tiền điện, tiền nước, tiền ăn, tiền uống... đã làm cho tôi lo nghĩ nhiều nên thỉnh thoảng tôi vừa đi vừa nói lảm nhảm một mình chẳng khác gì người bị mất trí. Khi tôi sắp sửa phải giải nghệ thì có một đoàn du khách người Thái Lan ghé vô tiệm, và tôi đã nói đến hết cả hơi khản cả cổ, gần như là dụ dỗ... Cuối cùng thì hai người đã mua ‘làm phước’ mỗi người bốn bức tranh cũ vẽ cảnh thành phố Amsterdam cùng những cảnh khác có bông hoa tulip và chiếc quạt gió mà tôi đã vẽ từ khi còn hành nghề trên lề đường. Nhờ hai người khách này mà tôi đã có phương tiện để tiếp tục vẽ và tìm một lối thoát.

Tôi nghĩ mình phải tìm đề tài mới để vẽ hầu tiếp tục được duy trì nghề vẽ. Tôi mê vẽ đến độ không bao giờ nghĩ đến phải có vợ. Cái giá vẽ của tôi, cũng có thể hiểu đó là vợ của tôi vì ít khi tôi phải rời xa. Nhưng, nếu tình trạng tệ hại này kéo dài thêm nữa thì tôi sẽ phải xin tiền trợ cấp xã hội để sống. Thật ra thì tôi không phải là họa sĩ chuyên nghiệp. Tôi chỉ học hội họa chưa hết một năm thì phải bỏ nước ra đi khi quê hương bị nhuộm toàn máu từ phương Bắc. Nơi quê hương mới tôi cũng chưa được học tiếp nghề hội họa thì một dịp may đưa đến để tôi thay đổi cuộc sống với nghề vẽ...

Một hôm tôi đi dạo trong thành phố Amsterdam và tôi thấy một người họa sĩ đang vẽ tranh trên lề đường. Tôi nhìn say mê đôi bàn tay của người họa sĩ đang vẽ bức tranh cảnh vật thật sống động, để rồi từ hôm đó, mỗi ngày, tôi đều đặn đến xem người họa sĩ vẽ tranh. Tôi và người họa sĩ đó trở nên bạn chỉ sau một thời gian không dài. Người họa sĩ thấy tôi là người Á châu đến đất nước ông tị nạn mà lại yêu thích hội họa và có học qua gần một năm, nên đã tận tình chỉ dạy tôi. Không may cho tôi là mới học lồm bồm chừng ba tháng thì người họa sĩ kia không còn nữa. Ông họa sĩ qua đời vì bị tai nạn xe cộ. Và, thế là tôi tiếp tục công việc của người đã truyền dạy nghề vẽ cho tôi.

Tôi may mắn mượn được cửa tiệm với giá vừa phải và lại tọa lạc trên con đường có đông người qua lại. Trước kia đây là cửa tiệm xem bói của một cụ mù thì đến từ xứ Phi Châu nhưng cụ ta đã chết, vì vậy cửa tiệm đóng cửa cũng đã lâu lắm rồi mà không ai mượn. Khi mượn tôi chỉ tân trang qua loa thôi để làm xưởng vẽ. Tôi ăn ở và làm việc phía sau, phía trước tôi trưng bày tranh để bán.

Một đêm kia... khi đó đã khuya lắm rồi nhưng tôi vẫn còn ngồi trước giá vẽ. Tôi đang vẽ ‘Năm người đàn bà Phi Châu trên cánh đồng chết.’ Tôi nhìn tác phẩm của mình mà chẳng vui một tí nào cả. Tôi đã cố gắng rất nhiều nhưng không hiểu sao cặp mắt của những người đàn bà Phi Châu cứ như là đang nhìn tôi trừng trừng như giận dữ vậy. Những cặp mắt nhìn tôi cách khác thường như quắc lên, biểu thị thái độ đe dọa. Bao lần tôi đã xóa đi và vẽ lại nhưng rồi cũng vẫn như cũ. Cuối cùng tôi bỏ cây cọ xuống và đi lấy chai rượu ra uống. Tôi nghĩ vì mình quá lo và quá mệt nên nhìn thấy vậy thôi. Cặp mắt trong tranh có dữ hay hiền hay... gì gì đi chẳng nữa thì cũng là do từ cây cọ, từ bàn tay của

tôi vẽ ra mà có thì làm sao mà... Tôi nghĩ không chừng như vậy mà lại càng hay vì chứng tỏ tài vẽ của tôi đã đạt được đến trình độ thật cao rồi nên mới nhìn thấy có sự sống trong tranh. Nghĩ vậy nên tôi yên tâm uống hết chai rượu rồi nằm luôn tại chỗ và ngủ. Trong giấc ngủ tôi mơ thấy thật rõ ràng năm mục Phi Châu từ trong bức tranh nhảy xổ ra và một mục ra lệnh cho ba mục kia trói tôi lại và sẽ đem bỏ vô nồi nước sôi. Mục còn lại thì đang chuẩn bị dọn dao, nĩa, và đĩa ăn ra bàn. Mục đã ra lệnh cho mấy mục kia tự xưng là người thầy bói và đã ở trong căn nhà này... phạt tôi vì đã vẽ bức tranh chế giễu xứ Phi Châu nghèo nàn của mục. Sợ quá nên tôi liền van xin mục tha cho tôi và hứa sáng ngày mai tôi sẽ xóa hết và từ nay sẽ không bao giờ vẽ những cảnh Phi Châu nữa.

Tiếng chuông nhà thờ đã vang lên tự nãy giờ nhưng tôi không muốn ngồi lên vội vì cái đầu quá nhức. Tôi nhớ lại giấc mơ đêm hôm qua rồi tự mỉm cười cho là mình quá yếu tinh thần nên mơ thấy ác mộng. Cuối cùng tôi cũng phải ngồi lên để mở cửa tiệm. Ánh mặt trời buổi sớm mai rọi vô căn nhà làm cho tôi cảm thấy ấm áp, khỏe và vui vẻ hơn. Tôi đi lấy bức tranh có cảnh Phi Châu và mấy con mục mà mình mới hoàn thành đêm hôm qua để đem trưng bán. Nhưng, tôi đứng yên tại chỗ và liên tục đưa tay lên dụi mắt vì tôi không thể nào tin nổi là năm con mục Phi Châu trong tranh đã biến mất. Biến mất hết chỉ còn trơ lại cánh đồng khô cằn, cánh đồng chết mà thôi. Vừa lo và vừa sợ, tôi tự trấn an để đừng sợ: "Hay là đêm hôm qua vì mình quá lo lắng và mệt mỏi nên trong đầu nảy ra ý định sẽ vẽ chứ chưa vẽ, vậy thì làm gì có chuyện biến mất được." Mặc dù đã tự trấn an mình nhưng tôi vẫn thắc mắc hoài khi nhìn bức tranh. Cuối cùng tôi quyết định xóa cảnh cánh đồng khô Phi Châu để vẽ cảnh đồng quê Việt Nam.

Đêm đã khuya lắm rồi nhưng tôi vẫn còn ngồi trước cái giá vẽ. Tôi vẽ cảnh Việt Nam với đồng nước mênh mông vùng đồng bằng sông Cửu Long. Trong tranh có cảnh một nhóm người phía xa đang chông mông lên trời, đầu cúi nhìn xuống ruộng nước và tay thì đang cầm những cây mạ non xanh xuống. Phía gần hơn tôi vẽ một nhóm thiếu nữ cũng năm người đang chuẩn bị bước xuống ruộng để cấy.

Tôi cố gắng vẽ từ sáng đến giờ nhưng vẫn không xong. Cả năm cô gái Việt, người thì thiếu cái này, người thì thiếu cái kia, chỉ vì tôi muốn bức tranh phải thật hoàn hảo. Tôi muốn những gương mặt của các cô phải thật hiền, thật đẹp, với dáng người phải thật là quê thì mới đúng cảnh đồng quê. Những cô gái quê này không thể vẽ những cái mũi cao ngóc lên như những cô đầm được, mà tẹt quá thì cũng lại không đẹp. Có vậy thôi mà không hiểu tại sao tôi cứ vẽ đi rồi vẽ lại mà vẫn không xong. Quá mệt mỏi, tôi rời khỏi giá vẽ và đi đến tủ rượu lấy chai rượu ra uống. Rượu rẻ tiền nên uống chưa cạn hết chai là tôi đã say khướt nên tôi nằm xuống bộ băng mà tôi đang ngồi. Nằm chưa được bao lâu tôi đã chìm vào giấc ngủ sâu. Đang ngủ thì tôi nghe văng vẳng bên tai tiếng của mấy người đàn bà cười nói râm ran bằng tiếng Việt Nam và than trách tôi đủ điều. Một người nói:

"Các chị nhìn em xem, có mỗi cái mũi thôi mà ông ấy vẽ rồi bôi rồi lại vẽ rồi lại bôi đến những bảy lần mà bây giờ cái mũi của em vẫn chưa xong làm em muốn chết ngạt luôn đi mấy chị ạ."

Một người khác tiếp lời:

"Thì cặp chân của em cũng vậy. Ông ấy muốn vẽ cặp chân của em từ gối xuống phải nồn nà, phải trắng ngần như bông bườì, đồng thời bàn chân và mấy ngón chân cũng phải được thon, nhỏ. Có vậy thôi mà ông ấy vẽ đi vẽ lại mãi cũng không xong cặp chân của em làm em muốn bước xuống nước cho mát một chút nhưng không làm sao mà bước đi được."

Lại một giọng nói khác tiếp theo:

"Có lẽ tại ông ấy đòi quá đó thôi. Em thấy tay của ông ấy cứ run run mỗi khi vẽ cái mông của em. Em nghe ông ấy nói đít diu quá. Rồi sau khi vẽ lại em lại nghe ông ấy nói đít lép quá. Vẽ mãi mà cái mông của em cũng không xong vậy mà lâu lâu ông ấy lại đưa ngón tay ra xoa tới xoa lui chẳng khác chi ông ấy đang rờ mông em làm... nhột chết đi được mấy chị à."

Một giọng nói khác nữa lên tiếng:

"Tội nghiệp ông ấy... dù sao thì ông cũng muốn cho chị em mình đẹp nhưng lại phải đúng với mẫu người con gái Việt Nam miền đồng quê thời xa xưa. Nhưng, vì đây là lần đầu tiên ông ấy vẽ theo đề tài mới mà lại không có hình để nhìn thì... cũng tội cho ông ấy lắm chứ. Hay là... Hay là... Hay là..."

Một giọng nói lạnh lạnh phát ra như thúc giục:

"Hay là hay là cái gì thì chị nói mau đi chứ cứ hay là hay là hoài làm như chị bị cà lăm vậy."

"Hay là... Ý của em là nếu chị em mình chờ cho đến khi ông ấy vẽ xong thì không chừng có chị phải ngừng thờ, có chị muốn đi tiểu tiện thì lại không có chân để mà đi, hoặc như em muốn đi đại... thì có

mông đầu để mà đi chứ. Theo em thì chị em mình phải giúp cho ông ấy vẽ chị em mình thật nhanh và thật đầy đủ để chị em mình còn làm việc khác nữa, các chị nghĩ sao?”

Bốn tiếng nói cùng đồng phát ra một lúc:

“Phải đó. Ý kiến của chị hay đó.”

Tôi thức giấc khi nghe tiếng chuông nhà thờ của thành phố vang lên vào lúc mặt trời vẫn còn ngủ; báo hiệu sắp đến giờ nhà thờ cử hành thánh lễ đầu trong ngày. Bây giờ mới gần năm giờ sáng. Tôi uể oải ngồi lên nhìn bức tranh chưa hoàn thành với vẻ chán chường. Thay vì tôi đi vô phòng tắm như thường khi thì sáng nay tôi cảm thấy như có một sự thúc đẩy mãnh liệt làm cho tôi phải bước đến giá vẽ và cầm cây cọ lên rồi bắt đầu vẽ. Tôi cầm cọ vẽ. Tôi vẽ say mê đến nỗi không một lần nào phải xóa đi để vẽ lại như hôm qua. Tôi vẽ như thể mình là họa sĩ chuyên nghiệp vậy.

Tôi bước lùi lại ba bước nhìn bức tranh với vẻ rất hài lòng. Tôi hân hoan như thể vừa hoàn thành một tác phẩm rất có giá trị. Tôi cũng không ngờ từ sáng hôm qua tôi đã bỏ ra cả mười mấy tiếng đồng hồ để vẽ mà không xong. Sáng nay tôi vẽ chỉ hơn một tiếng đồng hồ mà bức tranh nhìn đẹp không thể nào chê được. Gương mặt của năm cô gái quê sao mà đẹp và hiền quá. Nhất là những con mắt của các cô nhìn linh động như người thật vậy. Năm cái miệng của các cô như đang cười đang nói với tôi làm cho tôi phải buột miệng thốt ra câu nói như nói với các cô đang đứng trước mặt:

“Ồi! Các em sao đẹp quá. Các em chỉ là sản phẩm do ta tạo ra mà trông các em cứ y như là người thật vậy. Các em là nước sơn từ cây cọ của ta mà ra, vậy mà nhìn các em đến nỗi ta đây cũng muốn ôm hôn các em nữa. Ồi! Các cô gái Việt Nam là những người đẹp nhất thế giới. Nếu ta có điều kiện thì ta sẽ lấy vợ Việt Nam chứ không bao giờ lấy vợ Tây. Phụ nữ Tây chỉ... chỉ hào nhoáng lúc mới lớn thôi chứ già rồi thì trông cứ như là quỷ sứ vậy.”

Tôi ngắm bức tranh thêm một lúc nữa rồi gật gù nói:

“Bức tranh này ta phải bán từ bốn trăm đến năm trăm euro mới xứng cái công ta đã bỏ ra. Dù sao thì ta cũng đã mất với nó quá nhiều thời gian mà.”

Tôi để cây cọ xuống rồi đi vô nhà tắm rửa mặt để chuẩn bị mở tiệm.

Từ trong nhà tắm bước ra tôi cứ đứng như ngầy như dại và trố hai con mắt lên nhìn vô bức tranh. Cái miệng của tôi cứ há ra toác hoác vì quá đỗi kinh ngạc. Tôi hết đưa tay lên gỡ đầu rồi lại rờ cằm, rồi lại gỡ đầu. Rõ ràng tôi đã vẽ năm cô gái quê với năm khuôn mặt tuyệt đẹp thế mà... năm cô đã không còn trong bức tranh nữa. Tôi rùng mình nhìn quanh như thể năm cô gái quê đang trốn ở đâu đây. “Như vậy là căn nhà này có điều gì đó không bình thường rồi. Hèn chi mấy năm qua không một ai muốn tụy tọa lạc ở con đường có đông người qua lại.” Tôi nghĩ như vậy nên càng run hơn và sợ hãi hơn.

Có tiếng chuông cửa. Tôi cố lê những bước chân nặng nề vì đang run. Cửa vừa mở ra thì tôi liền trợn trừng đôi con mắt lên thật lớn để nhìn cho rõ hơn vì năm người phụ nữ Việt Nam trẻ và đẹp đang tươi cười gật đầu chào tôi. Năm cô gái trẻ đẹp đang đứng trước mặt tôi đúng là năm cô gái trong bức tranh. Rồi, vì quá sợ tôi đã ngã xuống sàn nhà và bất tỉnh.”

Ông ngưng kể và lấy từ trong túi áo ra một mảnh giấy. Đây là mảnh giấy ông cắt ra từ tờ báo. Tờ Telegraph là tờ báo lớn nhất nước Hòa Lan đưa tin trên trang nhất: “Một người đàn ông Việt Nam vẽ tranh tại thành phố Amsterdam bị bệnh paranoia. Một nhóm du khách khi vô một tiệm bán tranh ở thành phố Amsterdam đã phát giác ra người vẽ tranh nằm bất tỉnh trong tiệm nên liền báo cho cảnh sát. Người vẽ tranh đã được cứu chữa kịp thời nhưng ông phải bị đưa vô bệnh viện tâm thần. Từ đó, lúc nào có dịp là ông sẽ kể về hai bức tranh do chính ông vẽ. Chúng tôi cũng được nghe ông kể và, chúng tôi quả quyết đó là những chuyện hoàn toàn vô lý vì không thể xảy ra được trong thực tế. Chúng tôi nghĩ ông bị bệnh paranoia - bệnh hoang tưởng. Trước đây chúng tôi cũng gặp qua năm trường hợp người Việt Nam sau vài năm định cư tại Hòa Lan nhưng thỉnh thoảng họ vẫn thấy mình bị cảnh sát Việt Nam (Việt Cộng) rượt đuổi...”

Tôi đưa trả lại ông mảnh giấy. Ông không vội cầm mảnh giấy mà liền nắm bàn tay tôi thật chặt và nói như để xác nhận câu chuyện của ông đã xảy ra thật:

“Câu chuyện đó là sự thật ông à. Chuyện đã xảy ra thật một trăm phần trăm chứ không phải tôi bị bệnh hoang tưởng đâu ông à. ./.

Topa (Hòa Lan)

VỀ MỘT CHUYẾN ĐI

Nguyễn Lê Hồng Hưng

Từ ngày xuống tàu cho tới nay, cũng hơn hai tháng rồi, thường gặp gió to, sóng lớn, mưa nhiều. Cho tới hôm nay sóng, gió mới chịu ngừng và mưa không còn nữa. Khí trời vùng này tuy lạnh nhưng không buốt, hôm nay trời nắng và mặt biển trơn láng như mặt thủy tinh. Trên không, sau lái tàu chim nhàn bay cả bầy. Dưới nước, trước mũi tàu, một bầy cá nược đua trông nhộn nhịp vô cùng. Tôi có thói quen gặp cảnh đẹp và vui, tôi hay chăm chú theo dõi, tôi đứng nhìn bầy cá nược rất lâu, cá nược lâu lâu mới gặp chúng đua một lần. Chim nhàn thì mùa nào cũng có, bất cứ ở nơi đâu, xứ lạnh tuyết, băng hoặc xứ nóng như thiêu, nói

chung từ Nam Cực lên Bắc Cực ra tận giữa Thái Bình Dương, chỗ nào cũng thấy chim nhàn bay theo lái tàu. Đàn cá nược đua rất trật tự và ngay hàng thẳng lối theo hông hoặc trước mũi tàu. Thành thạo vài con phóng lên khỏi mặt nước và rơi xuống lao chao qua lại rồi cũng bơi theo một đường thẳng, hình như chúng chăm chú chỉ có cuộc đua thôi. Nhìn tốc độ chúng đua theo tàu, rất thông thả. Tàu chạy trên dưới mười bảy hải lý, tức trên dưới hai mươi lăm cây số một giờ, có lẽ chúng không có ý tranh phần thắng nên không thấy có dấu hiệu cố sức và cũng không một chút nào lơ là. Chúng có thể bơi nhanh hơn tốc độ con tàu, nhưng chúng cứ thông thả trước mũi tàu theo đường thẳng mà bơi. Cũng như chim nhàn, thỉnh thoảng nhấp cánh một cái rồi dang thẳng hai cánh thả theo tàu, tàu tới đâu chúng tới đó và trong lúc chúng nhấp cánh đứng yên lẩy trớn, trước khi từ trên lao xuống như mũi phi tiêu thẳng một đường, ụp xuống lật nước, khi cất cánh lên thì trên mỏ đã gắp được con mồi. Tuy thấy động tác chớp nhoáng nhưng rất nhẹ nhàng, thông thả không lệch lạc chút nào, đặc biệt hơn nữa là không thấy chúng giành giật hay cắn mổ nhau vì một con mồi.

Mấy chục năm làm đầu bếp trên tàu buôn, nấu cho nhiều loại người ăn, từ giám đốc công ty, officers cho tới những thủy thủ ít học, tôi hay chú ý cách ăn uống của họ và có sự so sánh này. Mặc dù mỗi con người, mỗi dân tộc, có đạo hay không theo đạo gì hết, phần đông con người ta hay đứng núi này trông núi kia, ăn uống ít khi nào chú tâm tới món ăn trước mặt, dọn ra món này thì ước ao được ăn món khác. Có vài thuyền trưởng hề uống bia thì ngồi miết từ trưa cho tới chiều, thuyền trưởng làm sao thì đám phụ tá làm theo vậy. Nhưng thấy họ có chú tâm uống bia đâu, ngồi tùm lại người này nói, người kia nói, lâu lâu ngược cổ đổ bia vô họng rồi lẩy trớn nói tiếp, làm như bia là dầu bôi trơn cho mấy cái máy nói chạy. Hồng biết chuyện gì mà ngày nào cũng tùm lại vừa uống bia vừa nói chuyện, đàn ông không mà cũng nhiều chuyện quá trời, có khi mê nói mà bỏ luôn cả bữa ăn. Tôi có làm chung với thuyền trưởng phụ nữ, nhưng đàn bà thường sống kỷ luật hơn, đúng giờ giấc hơn và các bà đâu có ngồi lê đôi mách hàng giờ, uống bia và nhiều chuyện như mấy ông. Mỗi khi quan sát cá nược và chim nhàn, tôi nghĩ tới sự chú tâm (mindfulness), ngôn ngữ Phật giáo gọi là “chánh niệm”, tôi thấy ngoài những chùa chiền ra, nhiều nơi trên thế giới này có nhiều trung tâm tổ chức thực tập chánh niệm, nhưng càng ngày con người càng lộn xộn, sống trong sợ hãi và bất an. Xem ra chim nhàn và cá nược khỏi cần thực tập, có lẽ từ khi có loài chim, loài cá cho tới nay chúng vẫn hồn nhiên vui sống trong chánh niệm.

Mấy ngày nay biển tương đối êm, tàu tới bến không bị trễ như những ngày gió to sóng lớn. Khi tàu yên vị cảng đảo Las Palmas cũng vừa đúng giờ ăn sáng. Sau khi dọn bữa điểm tâm cho mọi người, tôi trở vô phòng bếp lo cho bữa ăn trưa. Một lát sau tôi qua phòng ăn dọn dẹp, hơi ngạc nhiên khi thấy mọi người bỏ đi đâu hết mà đĩa thức ăn của người nào cũng còn thừa. Đang thắc mắc chuyện gì xảy ra, thì nghe tiếng xôn xao bên phòng làm việc của thuyền phó, tôi ngó qua thấy cảnh sát và nhiều nhân viên đứng chật cả phòng, có mấy người đứng ngoài cửa và mặt mày người nào cũng có vẻ khẩn trương. Thấy một thủy thủ đi ngang, tôi bèn hỏi:

– Có chuyện gì?

Anh ta trả lời một tiếng:

– Stowaway!

– Oh!

Tôi giựt mình đánh đập một cái. Đây là một trong những vấn đề quan trọng mà từ thủy thủ cho tới thuyền trưởng rất sợ phải đối mặt trên những tuyến đường. Hơn một ngày trước tàu lấy hàng ở hải cảng Casablanca, thủ đô nước Ma Rốc, cảng này được rào bằng rào sắt và canh phòng cẩn thận, ai muốn ra, vô thì phải qua mấy trạm kiểm soát và thủ tục rất rườm rà. Mỗi khi tàu ghé bến, cũng như các cảng khác ở Châu Phi, nhân viên trụ trách an ninh cảng, cho thêm ba người xuống tàu cùng với một thủy thủ canh chừng stowaway. Hồng biết bằng cách nào anh này vượt qua những rào cản, lên được lên tàu và chui xuống khoang mà cả bốn người canh gác không người nào phát hiện. Khi tàu lấy hàng xong, đóng hầm lại và rời cảng, anh ta bị kẹt dưới khoang. Cho tới sáng nay, sau khi tàu cập bến, một thủy thủ nghe tiếng gõ lạch cạch dưới nắp hầm, anh ta liền xuống xem, mới phát hiện ra một thanh niên người Ma Rốc mệt mỏi, ngất ngư miệng phát ra tiếng khàn khàn hỏi xin nước uống và thức ăn, anh lên thông báo cho thuyền trưởng biết. Nghe qua mọi người tá hoả, bỏ ngang bữa ăn sáng, đi ra xem stowaway. May mắn cho thuyền trưởng, anh ta lỡ chết trong khoang thì ông bị rắc rối cũng không ít và cũng may cho anh ta, chuyến đi chỉ một ngày rưỡi, nếu đi một hai tuần lênh đênh trên biển thì anh ta toi mạng là cái chắc.

Trong đời thủy thủ, đây là lần thứ ba tôi đối mặt với những hành khách không có giấy tờ, không trả tiền mua vé và có tên là stowaway, tức là người trốn theo tàu. Những lần trước, cách đây hai, ba chục năm rồi, cũng trên vùng duyên hải Phi Châu này, tôi đã gặp và cũng thường nghe nói, có khi năm sáu mạng trốn trong một container trong suốt hải trình. Cho đến khi container chứa họ được bốc lên bến cảng, thủy thủ đoàn mới phát hiện ra thì người nào người nấy ngất ngư gần chết. Theo tôi biết được thì đi cách này, khi bị bắt, họ phải được đối xử một cách nhân đạo, trên tàu phải lo cho ăn, uống đàng hoàng. Khi tới một bến cảng thuyền trưởng phải thông báo cho cảnh sát biết để cảnh sát xuống thăm. Nếu có toà đại sứ của họ ở nước sở tại xuống nhận thì có thể bàn giao họ cho toà đại sứ, và công ty tàu phải trả chi phí hồi hương người trốn cùng với một người hộ tống về nước. Tôi biết đại khái vậy thôi, vì lịch sử của stowaway đã có hơn trăm năm rồi và mỗi một quốc gia làm thủ tục hồi hương hoặc cho những stowaways nhập cảnh cũng khác nhau.

Dạo đó tôi không nghĩ nhiều về chuyện này đâu, vì tôi cũng là người trốn chạy bằng đường biển, có tên là Boat People, cũng là người muốn muốn rời khỏi quê hương mình mà lại có tên gọi khác nhau. Nhưng tôi thì may mắn có Cao Uỷ Liên Hiệp Quốc giúp đỡ, sau đó được nước Hoà Lan chấp nhận cho sang định cư. Chuyến đi của tôi tuy có gian nan, nguy hiểm, nhưng về việc định cư có phần thuận lợi hơn những stowaway. Tôi còn nhớ cho tới hôm nay, dạo đó tôi nhớ quê hương tôi lắm và muốn quay trở về, nhưng tình hình chánh trị trên quê hương của tôi lộn xộn quá nên tôi chưa về được. Cho tới những năm sau này, nghe nói đất nước tôi thanh bình, không còn cảnh xáo trộn như trước nữa nên tôi mới về thăm. Nhưng về tới nơi tôi mới biết, cái quê hương tôi mang theo trong lòng mấy chục năm, từ cảnh vật cho tới tình người, tất cả đã đổi thay, không còn chút dấu vết nào hết. Bây giờ tôi mới thấm thía hai từ ‘đâu bể’! Cũng từ đó cái nhìn và mọi suy tư của tôi về quê hương đất nước hoàn thay đổi.

Cả đời phiêu bạt, xa quê hương đất nước, nhưng thời gian sau này nhờ internet mà tôi liên lạc được với các bạn trẻ trong nước, lao động nước ngoài, du học sinh, nghiên cứu sinh. Ngoại trừ thành phần con ông cháu cha và con các đại gia, phần đông được tiếng đi du học, nhưng thật ra chúng ăn chơi phè phỡn, bọn người này muốn ở lại nước nào thì chúng được cha mẹ bỏ tiền sắp xếp nơi định cư cho chúng. Còn thành phần khác thì rất khó, nhưng qua nhiều lần nói chuyện, tôi thấy người nào cũng có tâm trạng na ná như nhau. Nghĩa là, trước khi lên đường ra ngoại quốc làm việc, ngoài chuyện kiếm tiền, họ còn hy vọng mang về những kỷ niệm về danh lam thắng cảnh, những kinh nghiệm văn hóa của đất nước, con người nơi xứ lạ... Nhưng đi không bao lâu thì gặp phải quá nhiều áp lực, và quá nhiều thất vọng, cảm thấy mệt mỏi lại muốn trở về quê, sống tại một nơi bình yên. Nhưng sau khi về ở quê nhà một thời gian, cảm thấy chẳng những bất an, mà còn bị nhiều áp lực và rồi bị hù hống, chịu hồng nổi, lại tìm đường đi tiếp. Nhiều người gom góp, vay mượn tiền bạc trả cho chuyến đi, để rồi bị chết rải rác trên đường hoặc tập thể trong một container.

Nhưng dù sao tôi cũng là đầu bếp, phải nghe lệnh thuyền trưởng, nấu thêm phần ăn cho stowaway. Thuyền trưởng giao mỗi bữa phải đem thức ăn cho thằng nhỏ, ông giao luôn cho tôi chìa khoá phòng nhốt thằng nhỏ và dặn tôi phải canh chừng nó. Chết chưa, đầu bếp kiêm luôn chức giữ... tù! Vì chưa có kinh nghiệm giữ người nên bữa đầu tôi đem cơm lên cho thằng nhỏ, nó hỏi tôi xin nước và cái ly. Tôi đi xuống bếp lấy ly và nước cho nó, ỷ y như không có gì, tôi không khoá phòng lại và gắn chìa khoá trong ổ khoá cửa. Tôi đi xuống bếp chưa đầy một phút, trở lên đưa ly cho nó, khi tôi đi ra định khoá cửa lại mới phát hiện chìa khoá không cánh mà bay. Tôi hỏi nó, nó nói nó hồng biết. Tôi xuống báo thuyền phó và phụ thợ máy, hai đứa lên xét phòng, lục lọi tùm lum cả buổi mà hồng thấy chìa

khoá ở đầu hết. Thuyền phó và phụ máy nghĩ tôi làm rớt chìa khoá đầu đó nên nó khoá cửa lại bằng passkey, loại chìa khoá mở được các phòng, hơn nữa tàu đã nổ máy chuẩn bị khởi hành và cầu thang cũng đã rút lên rồi, thang nhỏ có trốn chạy cũng không khỏi.

Nhưng không ngờ, trong khi mọi người lu bu lo chuẩn bị cho tàu khởi hành. Thang nhỏ mở cửa phòng dọt ra ngoài, rồi chạy dọc theo thành tàu tìm đường thoát thân. Thủy thủ phát hiện hô lên om xòm ngoài boong. Nghe tiếng hô, tôi liền chạy ra boong xem chuyện gì, thì thấy thang nhỏ bện chỉ có cái quần xà lỏn, và áo thun. Từ trên thành tàu cao độ chừng hai ba thước mà nó dám phóng lên kè đá và té lăn cù, may không bị trẹo chân, tức tốc nó đứng lên chạy chối chết. . . Trong khi thủy thủ bắc xong cầu thang thì thang nhỏ đã phóng nhanh như ngựa phi, chẳng bao lâu đã mất dạng trong những containers. Nguyên bản containers, bao nhiêu là kẹt, hóc hàng ngang, hàng dọc, biết nó trốn trong ngõ ngách nào mà tìm. Thuyền trưởng cũng đã gọi điện báo cho cảnh sát trên cảng, nhờ họ tìm bắt dùm. Tàu đã nổ máy rồi, bây giờ phải tắt máy đậu lại chờ. Cũng may cho thuyền trưởng, chưa đầy giờ sau cảnh sát đã bắt được thang nhỏ và chở xuống giao cho ông. Nếu thang nhỏ trốn thoát hoặc có chuyện gì thì ông lãnh đủ chứ hỏng phải chơi.

Từ hôm đó trở đi thuyền trưởng không giao cho tôi giữ thang nhỏ nữa, tôi chỉ làm phần ăn rồi đưa cho thuyền phó và ông bung lên phòng cho nó. Lần này thuyền trưởng cẩn thận hơn, ông viết một tờ giấy ghi phòng của stowaway dán lên cửa là chỉ có ông và thuyền phó mới được vào. Đã vậy mà ông vẫn còn chưa an tâm. Mỗi khi tàu ghé bến, ông đặt một chiếc ghế trước cửa phòng stowaway, rồi cất ra một thủy thủ ngồi canh, cho tới khi tàu rời bến mới thôi.

Thang nhỏ theo hơn một tuần. Khi tàu ghé Gijon nhân viên toà đại sứ Ma Rốc xuống nhận thang nhỏ. Cả tàu ai cũng thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Tất cả đều vui khi tàu quay trở lại biển. Nhưng riêng tôi thì suy nghĩ nhiều về những người sống trên đất nước nghèo khổ, muốn đi tìm một nơi khác để đổi đời và những người sống trong những quốc gia độc tài, hễ có cơ hội, họ trốn

chạy để thoát thân. Có thể đây là một trong những nguyên nhân tạo cảnh sát trộn trong cuộc sống trên thế gian này? Mấy ngày qua tôi suy nghĩ nhiều quá, đầu óc không tập trung, muốn thành chim, thành cá, không suy nghĩ gì nữa hết mà không sao làm được. Rồi hôm kia tôi ghé hội quán, tình cờ gặp một cậu sinh viên Việt Nam theo tàu thực tập, lâu lắm rồi tôi mới gặp người Việt bên trời Âu xa tít này. Hỏi thăm nhau, mới biết cậu ta học nghề cơ khí. Qua hỏi nói chuyện, cậu ta tâm sự, nhiều người trong nước, ước mơ được ra nước ngoài và thường với những chuyến đi xa là cả niềm hạnh diện của gia đình, cho họ hàng và cho cả bà con chòm xóm. Thấy tôi nhìn thẳng cậu ta và chú ý lắng nghe. Cậu ta thao thao nói:

– Theo cháu thì ra đi không chỉ là đi ngao du ngắm cảnh mà còn mang theo trách nhiệm và để hoàn thành mục tiêu.

Nghe tới đây tôi mới chặn và hỏi:

– Trách nhiệm gì? Mục tiêu gì?

Cậu ta trả lời không ngập ngừng:

– Trách nhiệm với gia đình và định học xong cháu sẽ tìm việc làm trên tàu của nước ngoài.

Trước kia, trên bước đường lang bạt, gặp những bạn trẻ, tôi thường hỏi thăm chuyện quê hương đất nước và góp ý chuyện này, chuyện kia... Không hiểu sao bây giờ nghe cậu ta nói, tôi chỉ nhìn cậu ta mà đầu óc trống trơn và hổng biết trong lòng thương hay ghét, vui hay buồn? Cuối cùng tôi cũng moi ra được một câu. Gật gù cái đầu và nói:

– À à, mục tiêu đi nước ngoài, cũng là... một lý tưởng!

– Sao chú?

Tôi chỉ tay xuống ly bia

– Hồng sao hết, uống cạn cái này mình chia tay được rồi...

Trên đường hải hành tôi đã từng gặp nhiều người Việt sống tha phương, có vài lần tôi đã gặp đồng hương gạ gẫm, mua chuộc, để mong có được cơ hội bỏ cái xứ sở mà luôn luôn tự hào là "quê hương ta giàu đẹp" và "rừng vàng biển bạc".

Từ già cậu sinh viên, đi trở xuống tàu, tôi chợt nghĩ giả sử trong thời gian này gặp một stowaway người Việt, không biết tôi sẽ có cảm giác ra sao và cư xử với họ như thế nào nữa ?

Trong quần đảo Canary 2.1.2020

Nguyễn Lê Hồng Hưng

Những ổ bánh mì baguette và cuộc chiến triển miên

Roger Cranse (người thứ ba từ phải), tại Việt Nam

Vào tháng 10 năm 1967, hai trung đoàn quân nổi dậy Việt Cộng và các đơn vị của hai trung đoàn bộ đội Bắc Việt đã tấn công các trụ sở của bộ chỉ huy quận của chính phủ và Lực lượng Đặc nhiệm A ở Lộc Ninh, tỉnh Bình Long, ở mạn tây nam Nam Việt. Gần như tất cả 3.000 cư dân Lộc Ninh chạy loạn xuống phía nam, tới An Lộc, tỉnh lỵ cách Saigon 60 dặm về phía bắc, theo quốc lộ 13.

Lúc đó tôi là một sĩ quan trừ bị trẻ tuổi thuộc Bộ Ngoại Giao, cùng với USAID (Cơ quan Phát triển Quốc tế của Hoa Kỳ), sống tại An Lộc trong một tòa nhà cũ của Pháp dùng làm văn phòng, cùng với năm hay sáu viên chức khác. Chúng tôi là những người làm công tác chống nổi dậy, bằng tất cả tâm huyết. Chúng tôi khi đó cho rằng chúng tôi có thể chiến thắng một cách tốt đẹp. Công việc của tôi là cứu trợ người tị nạn.

Tôi đã dành nhiều ngày để vận chuyển thực phẩm, mùng, những thùng hàng của CARE, quần áo cũ của CRS (Dịch vụ Cứu trợ Thiên Chúa giáo), mền len từ Ủy ban Trung ương của hệ phái Mennonite và các thứ tạp nhạp khác cho những người tị nạn ở An Lộc. Các cán sự xã hội trẻ người Việt trong những chiếc áo dài đủ màu đi lẫn trong đám người tị nạn, phân phát những đồ tiếp liệu này và quỳ trên gót, ghi tên từng người tị nạn một lên những chiếc bảng con.

Vài ngày sau cuộc tấn công ban đầu – cuộc chiến đã kéo dài một tuần rồi – chúng tôi được tin là có tới hàng trăm người tị nạn ở Lộc Ninh đã chạy dạt lên phía bắc, tới một làng có đồn điền cao su gần biên giới Campuchia. Thượng cấp phái tôi lên đó để coi sự tình. Tôi chụp điện thoại và gọi một chiếc trực thăng – trong đời tôi chỉ có một lần duy nhất là có đủ quyền hạn để làm một việc như thế. Nói trắng ra chúng tôi sẽ bay vào vùng đất không có người ở: chẳng có gì gọi là thân thiện ở quanh đó, còn Thẩm Quyền thì ở khắp mọi nơi nhưng đồng thời không có mặt ở nơi nào hết.

Chỉ vài ngày trước đó chúng tôi đã nhận một lô hàng lớn gồm các bao có mang nhãn “Bột làm bánh mì”. Có ai đó nêu ý kiến là nên giao ước với ông chủ lò bánh mì trong vùng của chúng tôi: Chúng tôi đưa ông ta bột, rồi ông sẽ làm bánh mì ổ dài (baguette) mỗi sáng, cho chúng tôi một nửa và bán phần còn lại. Tất nhiên điều này vi phạm điều lệ của USAID, nhưng ngoài nơi chúng tôi ở ra, không có người nào đưa ra được những qui định như thế.

Sáng hôm sau, tôi đã chuyển những chiếc thùng đan có chứa bánh mì baguette và các đồ tiếp tế khác lên chiếc trực thăng và bay tới nơi có những người tị nạn. Chúng tôi đáp xuống ngay trên Quốc lộ 13, trước mặt một rạp hát nhỏ nơi những người tị nạn đang trú ngụ. Tôi dỡ bánh mì xuống, nói

chuyện với ông cha người Việt phụ trách, và cất cánh. Chúng tôi trở lại vào sáng hôm sau và sáng hôm sau nữa. Không có chuyện gì xảy ra; mọi thứ dường như an toàn.

Ngày thứ tư, trực thăng không đáp trên Quốc lộ 13 mà trên một khu đồng cỏ mọc dày đặc ngang con đường dẫn tới rạp hát. Tôi khởi sự đi bộ băng ngang qua cánh đồng. Ở ngoài bìa cánh đồng, vị linh mục và những người khác đang đưa tay lên trời. Tôi không biết họ có ý gì; tôi đi tiếp. Khi tới lộ, vị linh mục chỉ vào khoảng đồng mà tôi vừa đi qua và nói: "Bãi mìn – đây mìn cũ tụi Pháp để lại".

Tối đó, trở về ngồi dưới mái hiên của tòa nhà Pháp ở An Lộc và uống rượu Scotch mua từ PX ở Sài Gòn, tôi đã nói với đồng nghiệp của tôi về bãi mìn. Chúng tôi đã cười vang trời và tôi đã quên toàn bộ mọi thứ. Tối hôm đó, Việt Cộng nã một tràng súng cối và hỏa tiễn vào chúng tôi. Chúng tôi chen chúc trong các hầm trú ẩn ở ngay sát hiên nhà và sau đó, sau cuộc tấn công, lại uống thêm Scotch. Tôi rời Việt Nam vào tháng 2 năm 1968, và tạo dựng nhiều thứ: tốt nghiệp, lập gia đình, một công việc trong trường đại học. Việt Nam trở thành chuyện quá khứ của tôi. Tôi không nghĩ nhiều về nó và hầu như không khi nào nói gì tới nó nữa.

Rồi một hôm, một khoảng thời gian sau, trong khi đi tắt qua khu học xá của chúng tôi, qua một khoảng đất cỏ mọc chen lẫn cỏ dại, tôi nghĩ: Hy vọng đây không phải là bãi mìn.

Có những điều còn đọng lại lâu dài trong hệ thần kinh của bạn sau khi sự việc đã xảy ra và còn lâu sau khi bạn nghĩ rằng bạn đã quên chúng. Tôi đã không thực sự hoàn toàn quên chúng. Những người tị nạn mồ côi trong rạp hát cũ gần Campuchia; các nhân viên xã hội duyên dáng trong áo dài quỳ trên gót chân, trao tay những gói tặng phẩm của CARE; những tên lửa đáng sợ đang rít lên trong không khí vào ban đêm; những chuyến bay đầy nguy hiểm rình rập vào nơi không dân cư – tất cả những cái này đã lưu lại một nơi nào đó trong tôi, trong khi tôi tiếp tục cuộc sống hạnh phúc trong bình thản. Tôi và vợ tôi đã đến thăm Đài Tưởng niệm Cựu quân nhân Việt Nam vào đầu thiên niên kỷ mới. Có 58.318 tên ghi trên Bức Tường. Một nửa số người chết là sau cuộc tấn công Tết Mậu Thân 1968, sau khi chúng tôi đã biết là chúng tôi đang trên bước đường rút khỏi cuộc chiến.

Không ai biết chính xác bao nhiêu người Việt Nam đã thiệt mạng trong cuộc chiến của chúng tôi ở nơi đó. Ba triệu người có thể là một ước tính đáng tin, khoảng 20 phần trăm dân số Việt Nam vào thời điểm đó – tương đương với 60 triệu người Mỹ. Trước đó, chúng tôi ủng hộ Pháp trong cuộc chiến thuộc địa của họ chống lại sự độc lập của Việt Nam. Và sau khi Pháp thua cuộc chiến này, chúng tôi đã giúp đỡ việc sắp đặt sự chia đôi Việt Nam, tạo ra giai đoạn cho "Chiến tranh Hoa Kỳ" tiếp theo. Nhưng bây giờ chúng tôi đã đi xa hơn; Chiến Tranh Lạnh đã kết thúc, có những thách thức mới trên thế giới, Việt Nam đã trở thành những năm tháng cũ. Nhiều người Mỹ và người Việt thậm chí còn không sống trong cuộc chiến đó, nay đã trở thành cổ xưa. Nhưng tôi tự hỏi: Liệu chúng ta có hoàn toàn ước lượng được tội phạm đạo đức của chúng ta khi làm đất nước nhỏ bé đó phải chịu khổ sở gần ba thập kỷ chẳng?

Và tôi cũng tự hỏi lẽ nào lại không có một tí vết gì, hay cái gì đó còn thiếu trong khí sắc quốc gia của chúng ta – là không có khả năng nhìn thấy chỗ mà chúng ta có thể vướng sai lầm và dừng lại trước khi gây ra một sai lầm lớn? Và sau đó là một sự mất trí nhớ, quên đi những sai lầm và lại tiếp diễn, một lần và rồi một lần nữa. Có lẽ đó là cảm giác không thể lay chuyển của chúng ta về sự chính đáng của chúng ta, chủ nghĩa tự hào xuất chúng của chúng ta. Chúng ta có thể làm mà không sợ sai. Năm 1972 An Lộc bị phá hủy trong một cuộc giao tranh dài, khốc liệt. Tôi chắc chắn là tòa nhà cũ của Pháp đã biến mất, khu chợ, bãi đáp trực thăng, lò bánh mì.

Đôi khi người ta hỏi tôi: "Bạn đã có lần nào trở lại nơi đó chưa?" Như thể tôi đang trở lại một nơi nghỉ mát ưa thích của thời thơ ấu. Trong một cách nào đó, tôi đã phát hiện ra qua nhiều năm, là tôi đã không bao giờ rời bỏ nơi ấy.

Roger Cranse

Nguyên tác: Baguettes and the Forever War (The New York Times, 27.02.2018)

Người dịch: Nguyễn Hiền

Roger Cranse đã tạo bước đường sự nghiệp tại Đại học Norwich và Trường Cao đẳng Cộng đồng Vermont, nơi ông vẫn còn đang dạy. Ông đã phục vụ tại Việt Nam từ năm 1966 đến năm 1968.

Phẩm luận

Siêu lừa

Tiểu Yến Tử

Nhiều người tưởng là đã hiểu cộng sản, nhưng vẫn bị cộng sản lừa. Như chiêu bài dân tộc tự quyết trong thời chiến tranh, đã khiến một số người ở miền nam nghĩ là mình yêu nước nên phải chống Mỹ và vì thế nghiêng về mặt trận này mặt trận nọ, thực tế là con rối của cộng sản. Rồi sau này, cộng sản lại oang oảng chiêu bài hòa giải hòa hợp dân tộc, để cho vài anh chị thuyền nhân ăn phải bánh vẽ. Cứ tưởng là cộng sản phen này thay đổi tư duy rồi.

Muốn hiểu cộng sản tốt thì phải đã có lúc nằm trong hàng ngũ cộng sản thì mới nhận thức được những chiêu trò của cộng sản. Nhưng cũng có người cứ tưởng đã hiểu cộng sản rồi, mà vẫn bị ăn bánh vẽ cộng sản. Chỉ đến khi bị vắt chanh bỏ vỏ rồi thì mới vỡ lẽ.

Mới rồi vụ Đồng Tâm lại là một bằng chứng hùng hồn là không tàn ác thì không phải là cộng sản. Vì cộng sản tàn ác ngay cả với những đồng chí của mình. Cụ Kinh ở Đồng Tâm trước khi bị các đồng chí của mình xông vào giết vẫn bảo là mình tin tưởng vào đảng trưởng Nguyễn Phú Trọng. Nhưng bé cái nhảm, vì chính Phú Trọng chỉ đạo đưa công an cơ động vào giết cụ. Vì vừa giết cụ xong, là Phú Trọng hân hoan truy tặng huân chương chiến công hạng nhất cho ba công an viên chết vì té giếng trong vụ tấn công vào Đồng Tâm giết cụ.

Giết cụ Kinh tức là giết một đồng đảng đã 58 tuổi đảng. Vì đánh rắn thì chặt đầu, nên Trọng không thể tha cho cụ. Theo ông Hà Sỹ Phu phân tích phát biểu của Trần Quốc Vượng, thường trực ban bí thư, như sau "Cơ đồ ta xây dựng 75 năm nay sụp đổ hay không cũng do chúng ta thôi, chẳng phải do kẻ thù đâu. Chẳng ai xâm lược mình, chẳng ai mang máy bay, đại bác đến xâm lược, lật đổ chúng ta đâu. Ta không làm tốt thì tự TA lật đổ TA thôi". Câu này muốn nói *không có kẻ thù bên ngoài nào hết*. Tức là không có quân Tàu xâm lược. "*Thế lực thù địch*" bây giờ chính là "TA lật đổ TA". Kẻ nào lật đổ đảng ta thì dĩ nhiên sẽ là *kẻ thù* của đảng ta. Việc giết cụ Kinh là minh chứng cái TA nào ở trong đảng mà muốn lật đổ hay chỉ trích đảng thì sẽ là cái TA kẻ thù. Cụ Kinh hay bất kỳ đảng viên nào có ý định lật đổ hay chỉ trích đảng thì cũng sẽ là kẻ thù của đảng.

Thông điệp nguy hiểm nhất của Trần Quốc Vượng theo ông Hà Sỹ Phu là phải "*xóa hẳn ấn tượng KẼ THÙ bên ngoài, mà kéo khái niệm KẼ THÙ vào bên trong, trong đảng, trong dân*" để tận diệt! Phương pháp nhân danh đảng viên, nhân danh nội bộ đảng để sửa lỗi cho đảng đã chính thức bị đảng khai tử từ nay.

Để kết luận cựu đảng viên Hà Sỹ Phu phải thốt lên là về bản chất, chủ nghĩa CS là một dạng siêu lừa hoàn chỉnh.

Dân tộc Việt Nam chúng ta sẽ còn bị lừa đến bao giờ đây?

@@

Giá quảng cáo trên báo Việt Nam Nguyệt San

Trang Quảng cáo	Màu hoặc trắng đen	Số tiền mỗi số báo	1 năm 8 số báo
Trang ngoài bìa sau	Hình màu	€150	€800
Trang trong bìa sau	Hình màu	€100	€600
A 4 Trang trong	Trắng đen	€80	€500
1/2 trang trong	Trắng đen	€50	€300
1/4 trang trong	Trắng đen	€25	€150
1/8 trang trong	Trắng đen	€15	€100

Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng

Hoà-Lan: Mừng Xuân Canh Tý 2020

Rijswijk 18/1/2020 (VNNS).- Vào chiều ngày 18/1/2020 khoảng 700 đồng hương và thân hữu ngoại quốc đã đến tham dự hội xuân Canh Tý 2020 tại hội trường Event Plaza ở thành phố Rijswijk do Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan tổ chức. Với sự đóng góp nhiệt tình của một số mạnh thường quân, ngày tết cổ truyền Việt Nam năm nay được tổ chức tại một hội trường thật đẹp và vào cửa tự do. Tại hội trường, các gian hàng với những món ăn thuần túy Việt Nam cũng được bày bán để phục vụ khách tham dự, ngoài ra còn có các trò chơi cho thiếu nhi và các gian hàng văn hoá phẩm của Cộng Đồng và đảng Việt Tân.

MC Lê Oanh

Nghỉ thức rước đại kỳ và khai mạc

Chương trình bắt đầu vào lúc 18g00 với nghi thức rước quốc kỳ Việt Nam và Hoà-Lan, xướng ngôn viên Lê Oanh mời mọi người cùng đứng lên hướng về bàn thờ tổ quốc. 3 vị bô lão cùng đến trước bàn thờ dâng hương tưởng niệm công đức dựng nước và giữ nước của tiền nhân, sau đó là bài văn tế quốc tổ do ông Vũ Công Cường đọc đã gây nhiều xúc động cho người tham dự. Tiếp theo đó, mọi người cùng hát quốc ca và tưởng niệm đồng hương đã bỏ mình trên đường vượt thoát lao tù cộng sản để tìm tự do.

Trong diễn văn khai mạc, ông Nguyễn Quang Kế chủ tịch Cộng Đồng đã chào mừng quan khách và đồng hương và bày tỏ lòng cảm ơn đến những mạnh thường quân và tất cả các văn nghệ sĩ, các hội đoàn và cá nhân đã tích cực đóng góp trong việc tổ chức tết. Ông chủ tịch Cộng Đồng cũng kêu gọi mọi người vui xuân, nhưng không quên hướng về quê nhà vẫn còn phải chịu nhiều đau khổ dưới sự cai trị của cộng sản, góp phần tranh đấu giành lại Tự Do cho quê hương.

**ông Nguyễn Quang Kế Chủ tịch Cộng Đồng
VNTNCS/HL**

Một tiết mục không bao giờ thiếu trong ngày tết là phần "lì xì" do các em thiếu nhi càn tạo nên không khí vui nhộn cho ngày tết.

Chương trình văn nghệ thật đặc sắc với sự điều khiển của MC Huy Tài và sự tham dự của các nhóm vũ thiếu nhi, thanh niên, ban nhạc Mây Hồng, các ca sĩ tại Hoà-Lan như Vũ Thủy, Huỳnh Thu, Bích Chi, Lina, Như Loan, Quốc Hùng, Thanh Tú, Ngọc Ân, Huy Tài và đặc biệt có sự hiện diện của ca sĩ Anh Chi và ca sĩ Hoài Phương đến từ Paris Pháp Quốc.

Xen kẽ với các tiết mục văn nghệ là phần xổ số để gây quỹ cho ngày tổ chức tết. Điều đặc biệt là tất cả những người trúng giải đều tặng lại phần thưởng cho ban tổ chức, nói lên sự đóng góp của mọi người cho công việc phục vụ lợi ích chung.

Nhằm yểm trợ các tù nhân lương tâm tại Việt Nam và phổ biến những tin tức mới nhất liên quan đến tình hình Việt Nam, cơ sở đảng Việt Tân tại Hoà-Lan đã có trạm tuyên vận và 2 gian hàng bán bánh mì và đồ nhậu để gây quỹ. Những hình ảnh của các tù nhân lương tâm, và hình ảnh về biến cố Đồng Tâm xảy ra ngày 9/1/2020 tại Việt Nam đã được nhiều người chú ý.

Đảng Việt Tân đã có thông báo lên án hành vi độc ác của nhà cầm quyền cộng sản khi dùng 3000 cảnh sát cơ động để tấn công người dân Đồng Tâm khi trời còn chưa sáng, giết chết cụ Lê Đình Kinh 84 tuổi và bắt đi 22 người dân vô tội.

Trước khi chương trình chấm dứt, ban tổ chức đã tặng hoa đến các mạnh thường quân và đại diện ban văn nghệ.

Lễ Hội mừng xuân Canh Tý 2020 kết thúc lúc 1g30 sáng ngày 19/1/2020

Thế Truyền tường thuật

Ca sĩ Anh Chi đến từ Paris

Ca sĩ Hoài phương đến từ Paris

Xổ số và trúng thưởng

Gian hàng Việt Tân yểm trợ Quốc Nội

Nghi thức rước đại kỳ

Tết giáo xứ Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo Việt Nam tại Hòa lan

Utrecht ngày 19/01/2020 Giáo xứ Nữ

Wương các Thánh Tử Đạo Việt Nam đã cử hành thánh lễ mừng năm mới tại Utrecht, với sự tham dự của cộng đoàn dân Chúa từ khắp các nơi tựu về, thánh lễ đồng tế do Lm Phaolo Tạ kim Thanh Bình thay mặt Im Phao Lo Phạm Đình Hiến chánh xứ làm chủ tế, cùng cử hành có các cha Đức ông Phero Trần Văn Hòa, Lm Gioan Nguyễn Văn Thông, Lm Giacobe Nguyễn Quốc Thái và Lm Giuse Nguyễn Văn Thắng, trong bài giảng Lm Thắng đã chia sẻ theo tinh thần phúc âm :

Phúc Âm: Mt 6, 24-34

"Các con chớ áy náy lo lắng về ngày mai".

Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ rằng: "Không ai có thể làm tôi hai chủ: vì hoặc nó sẽ ghét người này, và yêu mến người kia, hoặc nó chuộng chủ này, và khinh chủ nọ. Các con không thể làm tôi Thiên Chúa và Tiền Của được. Vì thế, Thầy bảo các con: Chớ áy náy lo lắng cho mạng sống mình: lấy gì mà ăn; hay cho thân xác các con: lấy gì mà mặc. Nào mạng sống không hơn của ăn, và thân xác không hơn áo mặc sao?"

"Hãy nhìn xem chim trời, chúng không gieo, không gặt, không thu vào lẫm, thế mà Cha các con trên trời vẫn nuôi chúng. Nào các con không hơn chúng sao? Nào có ai trong các con lo lắng áy náy mà có thể làm cho mình cao thêm một gang được ư? Còn về áo mặc, các con lo lắng

làm gì? Hãy ngắm xem hoa huệ ngoài đồng coi chúng mọc lên thế nào? Chúng không làm lụng, không canh cửi. Nhưng Thầy nói với các con rằng: Ngay cả Salomon trong tất cả vinh quang của ông, cũng không phục sức được bằng một trong những đoá hoa đó. Vậy nếu hoa cỏ đồng nội, nay còn, mai bị ném vào lò lửa, mà còn được Thiên Chúa mặc cho như thế, huống chi là các con, hỡi những kẻ kém lòng tin. Vậy các con chớ áy náy lo lắng mà nói rằng: "Chúng ta sẽ ăn gì, uống gì hoặc sẽ lấy gì mà mặc? Vì chưng, dân ngoại tìm kiếm những điều đó. Nhưng Cha các con biết rõ các con cần đến những điều đó. Tiên

vân các con hãy tìm kiếm nước Thiên Chúa và sự công chính của Người, còn các điều đó Người sẽ ban thêm cho các con. Vậy các con chớ áy náy lo lắng về ngày mai. Vì ngày mai sẽ lo cho ngày mai. Ngày nào có sự khốn khổ của ngày ấy".

Suy Niệm:

Thiên Chúa quan phòng

Trong bài Tin Mừng hôm nay, Chúa Giêsu dạy chúng ta đừng quá lo lắng cho mạng sống mình: sẽ ăn gì? mặc gì? ngày mai sẽ ra sao?, mà phải tin cậy vào sự quan phòng chăm sóc của Thiên Chúa. Ngài đưa ra hai hình ảnh chứng minh sự quan phòng liên li của Thiên Chúa: chim trên trời, bông huệ ngoài đồng, chúng có đáng gì đâu, thế mà Thiên Chúa vẫn hằng nuôi nấng, để ý đến, hướng chi con người, vì con người được tạo dựng giống hình ảnh Thiên Chúa và được Chúa Giê- su Kitô cứu chuộc bằng chính

chính giá máu Ngài.

Đọc kỹ bản văn của Matthêu, chúng ta thấy có bốn lần Chúa Giêsu dạy chúng ta đừng quá lo lắng đến nỗi mất tin cậy vào Thiên Chúa. Khi nói như thế, Ngài muốn chúng ta đừng tìm bảo đảm nơi của cải nay còn mai mất, mà phải tìm cái cốt yếu cho cuộc đời trước đã, rồi mọi sự khác sẽ được thêm cho. Lo lắng quá cũng chẳng giải quyết được gì: "Dù có lo lắng đi nữa, hỏi có ai trong các con kéo dài đời mình thêm được một vài gang tấc không?". Tín nhiệm hoàn toàn vào Thiên Chúa không có nghĩa là sống trong thụ động, mà là cộng tác với công việc của Thiên Chúa tùy ơn gọi của mỗi người: tự giúp mình thì trời sẽ giúp cho.

Thiên Chúa biết rõ chúng ta không phải là những con chim hay bông hoa ngoài đồng, mà là những con người phải làm việc để nuôi thân và góp phần xây dựng gia đình và xã hội. Chúa dạy chúng ta "trước hết hãy tìm" nghĩa là hãy đặt đúng chỗ công việc: việc nào trước, việc nào sau. "Trước hết hãy lo tìm Nước Chúa và sự công chính của Ngài", lời này đặt nền tảng cho người Kitô hữu trong việc chọn lựa: Thiên Chúa phải chiếm chỗ ưu tiên trong con người và công việc của chúng ta, rồi đến việc cứu rỗi bản thân và đưa người khác về với Chúa; đảo lộn trật tự này tức là đi ngược thánh ý và chương trình của Thiên Chúa.

Ước gì Lời Chúa hôm nay giúp chúng ta tự kiểm thảo xem từ trước đến giờ, chúng ta đã chọn Chúa hay chọn tiền bạc? Đã quá lo lắng đến vật chất hay đã luôn tín nhiệm vào Thiên Chúa quan phòng? Xin Chúa cho chúng ta biết tìm kiếm trước hết Nước Chúa và sự thánh thiện, và tin chắc rằng Chúa sẽ ban cho chúng ta mọi sự khác mỗi khi chúng ta cần đến, vì Chúa là Cha chúng ta và hằng yêu thương săn sóc chúng ta.

Sau thánh lễ, Ban nhạc Mây Hồng giúp văn nghệ vui xuân

Quang Kế tường thuật

Tết Quê Hương tại Chùa Vạn Hạnh

Ngô Thụy Chương

Tết Nguyên Đán lại trở về với người Việt khắp năm châu. Tết là ngày mọi người xum họp dưới mái ấm gia đình để chúc ông bà trường thọ, cha mẹ mạnh khỏe, anh em hòa thuận, cả nhà an vui.

Đi chùa lễ Phật đầu năm là một tập tục của Phật tử Việt Nam. Không quên phong tục cổ truyền, chùa Vạn Hạnh đã tưng bừng tổ chức đón xuân mừng Tết Canh Tý trong ba ngày để Phật tử có dịp về chùa lễ Phật và chúc nhau những lời tốt đẹp.

Những cành mai được trưng bày nơi chánh điện, những đóa hoa tươi

như những tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp được trân trọng đặt lên bàn thờ. Trong gian nhà bếp, các bác, các chị bận rộn, miệt mài gói những chiếc bánh chưng, bánh tét cũng như sẵn sàng mọi thứ để chuẩn bị nấu các bữa ăn gửi đến các Phật tử thăm viếng chùa trong ba ngày tết.

Tối thứ sáu 24/1/2020, khoảng 150 Phật tử đã tụ tập về chùa để cùng nhau đón giao thừa. Nơi chánh điện trang nghiêm, mọi người cùng niệm Phật, câu kinh tiếng mõ vang lên như nhắc nhở người con Phật hãy giữ tâm thanh tịnh và tìm sự an lạc trong tâm hồn. Sau nghi thức tụng niệm nơi chánh điện, mọi người bước vào phòng Tổ, đây là giây phút cúng tổ tiên, tưởng nhớ đến ông bà, cha mẹ hay thân nhân đã khuất và cầu cho hương linh được hưởng phước lành nơi cửa Phật.

Sau các nghi thức tụng niệm, thầy trò cùng nhau tập trung dưới hội trường để trà đàm và tham gia các tiết mục văn nghệ cây nhà lá vườn chờ đến giờ đón giao thừa.

Trong dịp này, Thầy Thích Minh Giác đã tán thán công đức và tặng quà xuân đến các đạo hữu đã bỏ nhiều thời giờ và công sức để hoàn thành công tác xây nhà kho. Sau đó một chương trình văn nghệ tươi vui, sống động trong đêm giao thừa tạo một khung cảnh đầm ấm chan chứa tình đồng đạo.

Đúng 12 giờ đêm, nơi chánh điện trầm hương thơm ngát, Thầy trò cùng nhau lạy Phật đầu năm, tiếp theo, thầy Thích Minh Giác phát lộc đầu xuân và chúc Tết mọi người với niềm mong mỗi một năm mới an lạc, hạnh phúc.

Chủ nhật 26/1/2020 là ngày lễ chính. Hòa Lan đang là mùa đông, cả tuần trước tết mưa phùn, gió lạnh, nhưng đúng vào những ngày chùa tổ chức mừng Tết Nguyên Đán, trời đẹp như mùa xuân. Mọi người nói thắm chắc là Phật độ.

Khoảng 1500 Phật tử và đồng hương đã về chùa lễ Phật. Lời chúc xuân rộn rã khắp nơi. Ngoài sân chùa, các gian hàng bán đồ chay vui vẻ chào đón khách thập phương. Các anh chị thiện nguyện đã bỏ bao công sức tự tay làm các món ăn chay để bán cho khách thăm viếng. Số tiền bán được đều cúng dường Tam Bảo để tiếp tay xây dựng ngôi chùa Vạn Hạnh ngày càng khang trang, bền vững.

Nơi chánh điện, Phật đài uy nghi, các cặp chân đèn, lư hương bóng lọng, những bình hoa tươi đẹp tuyệt, mai vàng rực rỡ hai bên bàn thờ. Dưới sự hướng dẫn của hai thầy, mọi người chấp tay khẩn nguyện. Sau đó các Thầy gửi lời chúc xuân đến Phật tử hiện diện và lộc xuân được chính quý Thầy trao đến mọi người.

Khi nghi lễ đã xong, mọi người được thưởng thức bữa cơm chay đầu năm ngon miệng. Có ai biết rằng để có bữa cơm chay thơm tất phục vụ gần 1500 Phật tử và đồng hương, các bác, các anh, các chị đã phải chuẩn bị và làm việc liên tục trước đó bao ngày.

Buổi chiều cùng ngày, một chương trình văn nghệ vui xuân được Ban Văn Nghệ gửi đến đồng hương hiện diện. Các anh chị em Ban Văn Nghệ đã đem hết tâm tình cùng công sức cống hiến mọi người một chương trình văn nghệ quê hương vui tươi, sống động.

Ba ngày Tết đã qua, nhưng dư âm ngày lễ Tết chắc hẳn còn văng vẳng đâu đây với lời chúc Tết của quý Thầy chúc mọi người một năm mới khỏe mạnh, hạnh phúc và an lạc.

Cộng đồng Eindhoven 26/1/2020

Ông Nguyễn Châu chủ tịch hội

Tết Cộng Đồng Alkmaar 1/2/2020

Ông Vũ Ngọc Anh đại diện Alkmaar
Khai mạc lễ hội mừng xuân

Tết Cộng Đồng Lisser ngày 8/2/2020

Ông Đỗ Văn Chúc chủ tịch hội

Phát biểu chúc tết đồng hương của Ông
Nguyễn Quang Kế Chủ tịch CĐVNTNCS/HL

Tết Cộng đồng tại Purmerend 15 tháng 2 /2020

Ông Đinh Văn Thịnh chủ tịch hội

VNNS tường thuật

Tin Thế Giới

Tin Thế Giới (QHT)

RFI: Virus corona -Covid-19 : Báo động tối đa tại Hàn Quốc

Sau 5 ca tử vong và hơn 600 ca lây nhiễm, Hàn Quốc trong tình trạng "báo động tối đa". Diễn biến dịch bệnh Covid-19 tiếp tục gây lo ngại. Hàn Quốc. Ngày 23/02/2020 có thêm 169 ca lây nhiễm.

Phát biểu sau cuộc họp của chính phủ về dịch Covid-19, tổng thống Moon Jae-In xác nhận tính chất khẩn cấp của tình hình dịch bệnh tại Hàn Quốc và cho biết là chính quyền sẽ nâng báo động lên mức cao nhất là "nghiêm trọng", và sẽ "quyết liệt củng cố hệ thống ứng phó". Theo hãng tin Pháp AFP, với hơn 600 ca lây nhiễm và 5 người thiệt mạng được ghi nhận, Hàn Quốc đã vượt lên thành ổ dịch lớn thứ hai ở ngoài Trung Quốc, nếu không tính đến trường hợp cá biệt của du thuyền Diamond Princess. Tại Trung Quốc, tâm dịch là Vũ Hán, còn tại Hàn Quốc, đó có thể là Daegu, thành phố lớn thứ tư. Đây là nơi đã ghi nhận đa số các trường hợp lây nhiễm. Nhà thờ của giáo phái Shincheonji được cho là nơi phát tán của virus corona độc hại. Liệu Daegu có sẽ trở thành một Vũ Hán mới hay không? Câu hỏi đang được đặt ra, nhưng hiện thời, ô tô vẫn còn qua lại trên các nút giao thông và các đại lộ chính.

Tuy nhiên, hầu hết các cửa hàng đều đóng cửa. Có lẽ chưa bao giờ một buổi chiều Thứ Bảy các vỉa hè lại vắng khách bộ hành như vào lúc này, đặc biệt là trong khu vực có nhà thờ của giáo phái Shincheonji, nơi mà phần lớn các trường hợp lây nhiễm được ghi nhận. Một dấu hiệu phản ánh nỗi lo ngại càng lúc càng cao theo đà tăng vọt của con số người bị virus corona tấn công. Đó là các thông báo viết tay bằng chữ lớn trên những tờ giấy trắng nở rộ, dán trên các cửa kính, ghi nào là "cửa hàng đóng cửa do dịch bệnh" hoặc là "nhà hàng của chúng tôi phải đóng cửa vì thiếu nhân viên".

RFA: Hoa Kỳ chỉ trích Trung Quốc đe dọa sự ổn định ở Thái Bình Dương

Trung Quốc đang đe dọa chủ quyền các đảo nhỏ ở Thái Bình Dương và đang làm suy yếu sự ổn định tại khu vực này. Đô đốc Philip Davidson, Chỉ huy Bộ Tư Lệnh Ấn Độ- Thái Bình Dương của Hoa Kỳ tuyên bố như vừa nêu trong một bài phát biểu tại Sydney vào hôm thứ Năm, ngày 13/2, nhân chuyến thăm nước đồng minh Australia và có cuộc hội đàm với Thủ tướng Úc Scott Morrison.

Reuters, trong cùng ngày dẫn lời của Đô đốc Philip Davidson nhấn mạnh rằng Hoa Kỳ hoàn toàn phản đối chính sách của Trung Quốc ở Thái Bình Dương vì "yêu sách chủ quyền quá mức, ngoại giao bẫy nợ, vi phạm các hiệp định quốc tế, trộm cắp sở hữu trí tuệ quốc tế, đe dọa quân sự và tham nhũng trắng trợn". Đô đốc Philip Davidson, trong bài diễn văn còn nói rằng Đảng Cộng sản Trung Quốc tìm phương cách để kiểm soát về thương mại, tài chính, truyền thông, chính trị và luôn cả cách sống tại khu vực Ấn Độ- Thái Bình Dương. Tuyên bố của Đô đốc Philip Davidson hôm thứ Năm ở Sydney được cho là có khả năng gây căng thẳng với Trung Quốc. Đại sứ quán Trung Quốc ở Australia chưa có phản ứng tức thời nào trước những phát biểu mang tính chỉ trích của giới chức quân sự hàng đầu Hoa Kỳ, Đô đốc Philip Davidson.

Trước đó, Trung Quốc từng lên tiếng bác bỏ các cáo buộc về hành vi hung hăng và dụ dỗ các nền kinh tế nhỏ vướng vào "bẫy nợ" của Bắc Kinh.

VOA: Ông Tập cảnh báo tác động 'khá lớn' của Corona đối với Trung Quốc

Tập Cận Bình hôm 23/2 tuyên bố rằng Trung Quốc sẽ tăng cường điều chỉnh chính sách nhằm giảm thiểu tác động của dịch bệnh virus Corona mới (COVID-19) mà nước này vẫn đang tìm cách ngăn chặn, theo Reuters.

“Hiện thời, tình hình dịch bệnh vẫn nghiêm trọng và phức tạp, và công tác ngăn chặn và kiểm soát vẫn trong giai đoạn khó khăn và nghiêm trọng nhất”, ông Tập nói, theo truyền hình nhà nước Trung Quốc. “Việc bùng phát bệnh viêm phổi do chủng virus Corona mới gây ra sẽ không tránh khỏi có tác động khá lớn lên nền kinh tế và xã hội”. Reuters dẫn lời Chủ tịch Tập nói thêm rằng tác động sẽ chỉ ngắn hạn và có thể kiểm soát được.

Tin cho hay, COVID-19 là một trong những cuộc khủng hoảng về y tế nghiêm trọng nhất đối với lãnh đạo Trung Quốc trong vòng nhiều thập kỷ. “Đối với chúng ta, đây là một cuộc khủng hoảng và cũng là một thử thách lớn”, ông Tập nói. Tới ngày 23/2, Trung Quốc đã ghi nhận 76.936 ca nhiễm COVID-19 và 2.442 người đã tử vong.

DKN: Hàng triệu doanh nghiệp Trung Quốc có nguy cơ phá sản vì dịch cúm COVID-19

Khảo sát nhiều doanh nghiệp vừa và nhỏ Trung Quốc được thực hiện trong tháng này cho thấy khoảng 1/3 số doanh nghiệp trả lời chỉ có đủ tiền để chi trả trong vòng 1 tháng.

Theo tin từ hãng Bloomberg ngày 23/02, Brigita, giám đốc tại một trong những công ty kinh doanh xe ô tô lớn nhất Trung Quốc cho biết, 100 đại lý kinh doanh xe thuộc hệ thống của công ty cô đã đóng cửa hơn 1 tháng do dịch cúm COVID-19, dự trữ tiền mặt của công ty đang cạn kiệt, nhiều ngân hàng không muốn kéo dài thời hạn trả nợ với các khoản nợ trị giá hàng tỷ nhân dân tệ dự kiến sẽ đáo hạn trong vài tháng tới. Ngoài ra còn rất nhiều các chủ nợ khác đang phải nghĩ tới.

Cô Brigita nói: “Nếu chúng tôi không trả được nợ trái phiếu, mọi chuyện sẽ rất rất tệ”. Công ty của cô Brigita có khoảng 10.000 nhân viên, công ty bán nhiều dòng xe từ trung cấp cho đến cao cấp như BMW. Khi mà phần lớn hoạt động kinh tế Trung Quốc đang “bất động”, giới chức Trung Quốc cố gắng kiểm chế dịch bệnh đã lây nhiễm sang hơn 76.000 người, hàng triệu công ty trên khắp Trung Quốc đang trong cuộc chiến sinh

tồn. Một cuộc khảo sát thực hiện với nhiều doanh nghiệp vừa và nhỏ Trung Quốc thực hiện trong tháng này cho thấy khoảng 1/3 số doanh nghiệp trả lời có đủ tiền để chi trả trong vòng 1 tháng, 1/3 nữa có đủ tiền cầm cự trong vòng 2 tháng. Mặc dù chính quyền Quốc đã hạ lãi suất, yêu cầu các ngân hàng tăng cường cho vay và nới lỏng bớt các tiêu chí để doanh nghiệp hoạt động trở lại, nhiều doanh nghiệp tư nhân cho biết họ vẫn không thể tiếp cận được nguồn vốn họ cần để có thể trả được nợ và lương nhân viên đúng hạn. Nếu không có thêm hỗ trợ tài chính hoặc nền kinh tế Trung Quốc phục hồi bất ngờ, nhiều công ty có thể phải đóng cửa vĩnh viễn.

Rất nhiều doanh nghiệp Trung Quốc thực ra đã khó khăn từ trước khi dịch cúm COVID-19 xảy ra, họ gặp khó bởi chiến tranh thương mại và hoạt động tín dụng bị hạn chế. Năm 2019, kinh tế Trung Quốc tăng trưởng thấp nhất 3 thập kỷ.

VOA: Bệnh nhân ở Thành Đô tái nhiễm virus corona sau khi xuất viện

Một bệnh nhân mắc virus corona ban đầu được xuất viện sau khi hồi phục ở thành phố Thành Đô thuộc tỉnh Tứ Xuyên ở tây nam đã tái nhập viện sau khi xét nghiệm dương tính trong thời gian cách li tại nhà, trung tâm y tế công cộng lâm sàng của thành phố này cho biết hôm thứ Sáu. Bệnh nhân xét nghiệm dương tính trong một lần kiểm tra 10 ngày sau khi được xuất viện, trung tâm cho biết trong một thông cáo. Các trường hợp tương tự đã được báo cáo ở các khu vực khác.

Kết quả dương tính sau khi xuất viện có thể là do sự chênh lệch trong các mẫu xét nghiệm, tờ Nhân dân Nhật báo của nhà nước đưa tin vào cuối ngày thứ Sáu, dẫn lời một chuyên gia. Hướng dẫn chính thức cho biết bệnh nhân phải xét nghiệm âm tính với virus hai lần, với ít nhất một ngày giữa các lần kiểm tra, trước khi được cho xuất viện.

Các bệnh viện đã sử dụng mẫu bệnh phẩm từ mũi và họng cho các xét nghiệm như vậy trước khi cho bệnh nhân xuất viện, nhưng giờ bắt buộc phải sử dụng các mẫu từ phổi, nơi virus dễ được phát hiện nhất khi nó phát triển, Lei Xuezhong, một bác sĩ đang nghiên cứu tìm cách chữa trị

bệnh viêm phổi do virus corona gây ra ở tỉnh Tứ Xuyên nói với Nhân dân Nhật báo.

Tin Việt Nam

DKN: Việt Nam kiểm tra số lao động đang làm việc tại Hàn Quốc

Nhân viên mặc đồ bảo hộ phun thuốc khử trùng ở thành phố Daegu hôm 20/2.
Ảnh: AP

Việt Nam đang rà soát khoảng 48.000 người Việt đang làm việc tại Hàn Quốc để có phương án phòng, chống virus Corona (COVID-19).

Theo bản tin trên VnExpress, ngày 23/2, Cục quản lý lao động ngoài nước cho hay, đã có văn bản gửi Ban quản lý lao động ngoài nước Việt Nam tại Hàn Quốc rà soát số lao động đang làm việc tại Hàn Quốc để có phương án phòng, chống covid-19. Bà Trần Văn Hà, trưởng phòng truyền thông (Cục quản lý lao động ngoài nước) cho biết, hiện có khoảng 48.000 người Việt Nam đang làm việc tại Hàn Quốc, chủ yếu theo chương trình EPS, trong đó, thành phố Daegu có khoảng 1.000 lao động, tỉnh Gyeongbuk là hơn 3.000 người”.

“Hiện chúng tôi chưa ghi nhận bất cứ trường hợp lao động Việt Nam nào ở Hàn Quốc bị nhiễm nCoV”, bà Hà nói.

Về đợt xuất cảnh tháng 4 và tháng 5 tới dành cho lao động mới sang Hàn Quốc, Nhật Bản, Cục quản lý lao động ngoài nước đề nghị đơn vị sử dụng lao động lùi thời gian cho đến khi dịch bệnh chuyển biến tích cực. Cục Quản lý xuất nhập cảnh (Bộ Tư pháp Hàn Quốc) đã có thông báo về việc công dân nước ngoài đang cư trú bất hợp pháp tại Hàn Quốc, nếu có các biểu hiện liên quan đến covid-19 khi đến khám, điều trị tại các cơ sở y tế công cộng sẽ không bị truy cứu và trục xuất.

RFA: Việt Nam đặt mua máy bay chiến đấu của Nga trị giá 350 triệu đô la

Trong năm 2019, Việt Nam đã ký hợp đồng đặt mua các máy bay chiến đấu của Nga trị giá lên đến 350 triệu đô la. Hãng tin Vedomosti của Nga hôm 29/1 trích các nguồn tin giấu tên trong

ngành công nghiệp quốc phòng Nga cho biết như vậy.

Theo các nguồn tin này, Hà Nội đặt mua ít nhất 12 chiếc máy bay huấn luyện chiến đấu Yak-130. Tuy nhiên các nguồn tin không cho biết đến bao giờ các máy bay này sẽ được bàn giao cho Việt Nam.

Máy bay Yak-130 có thể được trang bị các vũ khí không đối đất bao gồm cả tên lửa dẫn đường và bom. Theo Vedomosti, đã có 6 nước ký hợp đồng mua loại máy bay này của Nga bao gồm: Việt Nam, Lào, Myanmar, Bangladesh, Algeria và Belarus. Vedomosti trích lời ông Andrei Frolov, Tổng biên tập tạp chí Xuất khẩu Vũ khí của Nga và đồng thời là chuyên gia quân sự cho biết hợp đồng mới của Việt Nam giúp chuẩn bị cho việc mua thêm các máy bay chiến đấu hiện đại từ Nga bao gồm Su-30SM và Su-35.

Nga hiện là nước cung cấp vũ khí lớn nhất cho Việt Nam. Hãng tin TASS của chính phủ Nga hồi năm 2018 cho biết Việt Nam đã đặt mua vũ khí và dịch vụ quân sự từ Nga trị giá hơn 1 tỷ đô la.

RFI: Virus corona: Việt Nam bớt hạn chế trao đổi mậu dịch qua biên giới Trung Quốc

Hãng tin Reuters hôm 21/02/2020, trích dẫn bộ Công Thương cho biết Việt Nam đã giảm nhẹ các hạn chế về trao đổi mậu dịch qua biên giới Việt – Trung, mặc dù dịch viêm phổi vẫn đang hoành hành tại Trung Quốc.

Trong bản thông cáo, bộ Công Thương cho biết là chính quyền tỉnh Lạng Sơn hôm qua đã mở lại các hoạt động xuất nhập khẩu, vận chuyển hàng hóa qua cửa khẩu Tân Thanh của tỉnh này. Nhưng theo bộ Công Thương, tình hình dịch

bệnh Covid-19 có thể kéo dài, phải thực hiện chặt chẽ các biện pháp phòng chống dịch bệnh, cho nên « tiến độ xuất khẩu nông sản vẫn chậm hơn rất nhiều » so với thời gian trước khi có dịch. Ngoài ra, theo các nhân chứng của hãng tin Reuters, gần cửa khẩu Hữu Nghị, hàng trăm xe tải của Việt Nam cũng đang chuẩn bị chờ hàng sang Trung Quốc, sau khi bị chặn lại từ ngày 05/02. Toàn bộ các nhân viên hải quan đều đeo khẩu trang khi làm việc và các tài xế xe tải cũng đeo khẩu trang trước khi vượt qua biên giới.

Trung Quốc hiện là đối tác thương mại lớn nhất của Việt Nam và là một trong những thị trường xuất khẩu chính của nông sản Việt Nam. Vào đầu tháng này, để ngăn chặn sự lây lan của dịch Covid-19 từ Trung Quốc, Việt Nam đã đóng cửa một phần biên giới, đồng thời đã ngưng cấp visa nhập cảnh cho khách Trung Quốc. Cũng theo Reuters, một điều tra của Phòng thương mại Hoa Kỳ vào tuần trước cho thấy là các công ty Mỹ hoạt động ở Trung Quốc đang gặp nhiều vấn đề về nguồn cung cấp nguyên vật liệu do ảnh hưởng của dịch bệnh.

RFA: Nguy cơ đụng độ ở Biển Đông giữa Việt Nam, Malaysia và Trung Quốc

Căng thẳng giữa ba nước Việt Nam, Trung Quốc và Malaysia ở Biển Đông đã kéo dài suốt hai tháng nay sau khi Malaysia điều tàu khoan dầu đến khu vực thềm lục địa mở rộng mà cả hai nước Việt Nam và Malaysia đều đòi chủ quyền ở Biển Đông, đồng thời nằm trong vùng đường đứt khúc 9 đoạn mà Trung Quốc tự vẽ ra trên biển.

Trang chuyên theo dõi thông tin hàng hải AMTI thuộc Trung tâm Chiến lược và Nghiên cứu Quốc tế (CSIS) ở Mỹ loan tin này hôm 21/2, dựa theo các hình ảnh vệ tinh và dữ liệu thu thập từ hệ thống định vị tự động. Theo AMTI, từ ngày 21/12, Malaysia đã điều tàu khoan West Capella do công ty dầu khí quốc gia Malaysia Petronas thuê công ty Seadrill (có trụ sở ở Anh) đến lô dầu khí ND2 để khai thác ở mỏ khí có tên Lala-1. Đây là khu vực nằm ngoài vùng đặc quyền kinh tế 200 hải lý của Malaysia và nằm trong vùng thềm

lục địa mở rộng mà cả Malaysia và Việt Nam đều đòi chủ quyền. Hồi năm 2009, cả hai nước đã đệ trình đòi hỏi chung này lên Liên Hiệp Quốc và xác định đây là khu vực chồng lấn.

Cũng theo AMTI, từ 21/12 đến nay, tàu khoan West Capella đã đi lại giữa hai lô dầu khí ND2 và ND1. Cả hai đều nằm trong vùng chồng lấn. Để đáp lại động thái này của Malaysia, Trung Quốc ngay lập tức đã điều các tàu hải cảnh lớn có trang bị vũ khí đến để theo sát tàu West Capella. Việt Nam đồng thời cũng gửi các tàu cá được AMTI xác định thuộc đội dân quân biển của Việt Nam, đến để theo dõi các hoạt động của West Capella. Vào khi bài phân của AMTI được công bố, căng thẳng giữa 3 nước vẫn chưa chấm dứt. AMTI cho biết phía Malaysia dường như quyết tâm sẽ khoan thăm dò, nhưng hành động từ phía Trung Quốc đã gửi ra một thông điệp là bất cứ hoạt động khai thác thật sự nào từ hai lô ND1 và ND2 sẽ là nguy cơ rủi ro đối với Petronas.

Vui Xuân Bên Thềm Tự

*Vui Xuân Bên Thềm Tự
Cảnh chùa rực rỡ đèn hoa
Xuân bên thềm tự mượt mà sắc hương
Tìm về bóng phật dựa nương
Vui trong ngày tết am tường lễ nghi
Đạo màu thấu hiểu huyền vi
Lời kinh ý kệ từ bi độ đời
Thân tâm an lạc thanh thoi
Sen hồng tỏa sáng gọi mời thế nhân
Lòng trần cảm thấy láng láng
Hân hoan đón nhận muôn phần biết ơn*

2020 HTN

Đại diện Hội Đồng Thị Xã Almere thăm Chùa Vạn Hạnh

Lúc 11:00 giờ trưa ngày thứ năm 13/2/2020, bà Hilde van Garderen, Ủy viên Hội đồng thị xã Almere (wethouder) cùng phái đoàn đã đến thăm chùa Vạn Hạnh để tìm hiểu về đạo Phật cũng như sinh hoạt của chùa này. Phái đoàn thị xã Almere đã được sự tiếp đón của các đạo hữu Diệu Đức, Minh Tâm, Quảng Tú và Quảng Phúc.

Đầu tiên, phái đoàn được hướng dẫn thăm các công trình xây cất như Quan Âm Cát với tượng Đức Quán Thế Âm, vườn Tứ Động Tâm với biểu tượng bốn thánh địa thiêng liêng của Phật Giáo. Phái đoàn cũng được hướng dẫn thăm Đài Tưởng Niệm Thuyền Nhân do Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan thực hiện và được nghe trình bày ý nghĩa xây dựng tượng đài.

Quan Âm Cát

Vườn Từ Đồng Tâm

Tượng Đài Thuyền Nhân

Phòng Tổ

Nơi hội trường, đại diện Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan đã hướng dẫn phái đoàn xem một vài hình ảnh thuyền nhân tỵ nạn. Bà Van Garderen đã cảm xúc khi được thấy hình ảnh những con thuyền bé nhỏ chở đầy thuyền nhân dũng cảm vượt biển mênh mông đi tìm tự do.

Trước khi vào chánh điện, phái đoàn được đạo hữu Diệu Đức giới thiệu Phòng Tổ với tượng thiền sư Vạn Hạnh là vị thiền sư chùa mang tên. Đạo hữu Diệu Đức đã nói về công đức của Thiền sư đối với Phật giáo Việt Nam cũng như với đất nước Việt Nam. Phái đoàn cũng được giải thích về những hình ảnh được thờ tại đây. Bà Ủy viên Hội đồng thị xã đã cảm nhận được lòng biết ơn và kính trọng của người Phật tử đối với thân nhân đã khuất cũng như mối tương quan giữa người sống và người đã khuất.

Khi bước vào chánh điện, phái đoàn thị xã Almere đã trầm trồ trước các bức tượng to đẹp nơi đây và tỏ lòng thán phục công sức của Phật tử Việt Nam tại Hòa Lan đã chung vai sát cánh cùng nhau xây dựng ngôi chùa kang trang này.

Chánh điện

Đạo hữu Diệu Đức đã trình bày ý nghĩa ba pho tượng nơi chánh điện: tượng Đức Bổn Sư Thích Ca, tượng Quán Thế Âm Bồ Tát và tượng Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Tiếp theo phái đoàn được mời dùng thiền trà nơi chánh điện. Dịp này đạo hữu Minh Tâm trình bày về ý nghĩa và mục đích của việc ngồi thiền và mời mọi người ngồi thiền trong giây lát. Đạo hữu Quảng Tú trình bày ý nghĩa sử dụng chuông mõ khi đọc kinh và mọi người được hướng dẫn đọc một đoạn kinh ngắn. Đáp câu hỏi của bà Ủy viên Hội đồng thị xã, đạo hữu Quảng Phúc đã tóm tắt quá trình thành hình của Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan và của chùa Vạn Hạnh, cùng những sinh hoạt hàng tuần tại chùa. Phái đoàn đã tỏ lòng ngưỡng mộ trước giáo lý nhà Phật và tự hứa sẽ vận dụng tinh thần ôn hòa trong sinh hoạt chính trị của mình.

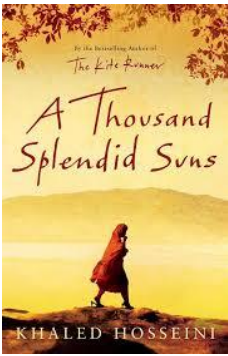
Trước khi buổi thăm viếng chấm dứt, phái đoàn được mời dùng bữa cơm trưa chay tại hội trường. Bà Ủy viên Hội đồng thị xã vui vẻ kể rằng bà và cô con gái 16 tuổi của bà đã ăn chay từ hai năm nay và ở nhà bà cũng có một tượng Phật do người bạn tặng. Bà cũng cho biết đã được nghe nói nhiều về đức tính cần cù chăm chỉ của người Việt Nam. Trước khi ra về, phái đoàn đã vào tận nhà bếp để cảm ơn hai Phật tử đã chuẩn bị bữa cơm chay rất chu đáo và ngon miệng.

Đại diện Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan, đạo hữu Quảng Phúc đã cảm ơn bà Ủy viên Hội đồng thị xã Van Garderen đã quan tâm và thăm viếng chùa Vạn Hạnh, đồng thời trao tặng bà một món quà nhỏ: một USB với "slideshow" nói về lịch sử Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan và một bài giới thiệu ba pho tượng Phật tại chánh điện.

13:30 Bà Ủy viên Hội đồng thị xã và phái đoàn từ giã chùa Vạn Hạnh với lời nhắn nhủ: nếu quý vị gặp khó khăn gì cứ liên hệ trực tiếp với chúng tôi để được giúp đỡ.

Quảng Phúc

**Hãy vận động và cùng tham gia ngày tưởng niệm 45 năm Quốc Hận
Cộng Đồng và các tổ chức người Việt Quốc Gia tại Âu Châu sẽ cùng
đồng hành tổ chức
Vào ngày thứ năm 30/4/2020 tại Berlin
từ 12 giờ đến 22 giờ**

Ngàn ánh dương rực rỡ

Khaled Hosseini
Trúc Hà dịch

Chương 46

Laila

Laila nhận biết có gương mặt ở bên trên, hàm răng ám thuốc lá và đôi mắt báo điềm sẽ đến. Nàng cũng lờ mờ nhận ra sự hiện diện của Mariam phía sau gương mặt kia, hai bàn tay Mariam nắm túi bụi. Phía trên hai người là trần nhà, và Laila bị lôi kéo chú ý tới nó, tới những đám mốc đen lan trên trần nhà như vết mực lan trên chiếc áo dài, tới vết hồ nứt trông giống như nụ cười lạnh đăm đăm hay cái cau mày, tùy theo nhìn từ chỗ nào trong phòng. Laila nhớ tới những lần nàng cột miếng giẻ vô cái chổi để quét mảng nhện trên trần nhà đó. Ba lần nàng và Mariam đã sơn trắng cái trần đó. Vết nứt bây giờ không còn là nụ cười nữa mà là một miếng da chế nhạo càng lúc càng lùi xa. Trần nhà co lại, rút cao lên, càng xa nàng và trở nên mờ nhạt. Tiếp tục rút lên cho tới khi chỉ nhỏ bằng con tem, trắng và sáng trưng, mọi thứ chung quanh bị bóng tối xóa nhòa. Trong bóng tối, gương mặt của Rasheed như cái đốm đen che mặt trời.

Giờ thì những đốm sáng chói lòa cứ lóe lên như những ngôi sao bạc cứ chớp nấp trước mắt Laila. Trong ánh sáng đó, những hình thể hình học lạ kỳ, những con giun, những vật thể hình quả trứng chuyển động lên xuống, qua lại, nhập vào nhau, tách ra, biến dạng, để rồi mờ dần nhường chỗ cho bóng tối.

Những tiếng nói tắt nghẹn, xa xôi. Sau mí mắt khép, gương mặt hai đứa con bưng lên và vụt tắt. Aziza, lanh trí và gánh vác, hiểu biết và kín đáo. Zalmai, luôn háo hức tôn sùng cha nó. Rồi sẽ kết thúc như thế này, Laila nghĩ. Một kết cục đáng thương.

Nhưng sau đó, bóng tối dần dần tan. Laila có cảm giác bay bổng, được nâng lên. Trần nhà từ từ hiện trở lại, mờ rộng ra, và bây giờ Laila lại nhìn thấy vết nứt, là nụ cười đần độn như trước.

Có ai đang lay nàng. Em có sao không? Trả lời đi, em có sao không? Gương mặt của Mariam,

đầy vết trầy xước và đầy lo âu, chập chờn trước mặt nàng.

Laila thử thở, nhưng cổ họng nàng như bị cháy. Nàng thử lần nữa. Càng nóng rát hơn, mà không chỉ trong cổ họng mà còn cả trong lòng ngực. Sau đó nàng ho, và thở khò khè. Thở hỗn hển. Nhưng thử được. Cái tai tốt chọt ù lên.

Điều đầu tiên Laila nhìn thấy lúc nàng ngồi dậy là Rasheed. Y nằm ngửa, mắt đờ đờ không chớp, miệng há hốc. Chút bọt mép hơi hồng chảy dài trên má. Phía trước chiếc quần y bị ướt. Laila nhìn thấy trán của y.

Rồi nàng nhìn thấy cái xềng. Tiếng rên bật lên từ miệng Laila. “Ồ,” giọng nàng run nói không ra tiếng, “Ồ, Mariam.”

Laila đi tới đi lui, vừa rên rĩ vừa đập hai tay vào nhau, trong khi Mariam ngồi gần bên Rasheed, hai tay trong lòng, bình tĩnh và bất động. Một lúc lâu Mariam không nói gì.

Laila lấp bắp, miệng khô quánh, người nàng run lên bần bật. Nàng cố gắng để không nhìn Rasheed, cái miệng méo xệch và đôi mắt mở trừng của y, vết máu đọng trong chỗ hõm xương đòn.

Bên ngoài, ánh sáng mờ dần, bóng tối càng tăng. Trong ánh sáng đó, mặt Mariam trông gầy và khắc khổ, tuy nhiên không có vẻ kích động hay sợ hãi, chỉ lo và bận suy nghĩ đến độ con ruồi đậu lên cằm, nàng cũng chẳng quan tâm. Mariam cứ ngồi đó, thừ ra, môi dưới đưa ra như thói quen những khi nàng suy tư.

Cuối cùng nàng cất tiếng, “Ngồi xuống đi Laila.” Laila ngoan ngoãn ngồi xuống. “Mình phải đi chuyển ông ta. Zalmai không thể nhìn thấy cảnh này.”

Mariam lòi trong túi Rasheed ra cái chìa khóa phòng ngủ trước khi hai người quẩn y lại với tấm khăn trải giường. Laila nắm hai chân của Rasheed, phía sau đầu gối, còn Mariam, dưới hai cánh tay. Hai người cố nhấc Rasheed lên nhưng y nặng quá, cuối cùng họ phải kéo lôi y. Khi kéo qua cửa trước để ra sân, một bàn chân của Rasheed mắc vô ngạch cửa làm cái chân của y banh ngang. Thế là họ phải lùi lại và thử lần nữa, thì lúc đó có tiếng đập mạnh trên đầu, thế là chân Laila quy xuống. Nàng buông Rasheed, ngồi thụp xuống đất khóc nức nở và run lên, khiến Mariam phải đến bên nàng đứng chống nạnh, bảo nàng phải bình tĩnh lại, chuyện đã xảy ra rồi không thể thay đổi.

Sau một lúc, Laila đứng lên, lau nước mắt, và họ đem Rasheed ra tới sân suông sè. Họ lúi y vô trong nhà kho, bỏ y sau cái bàn làm việc trên đó có cái cưa, đinh, cái đục, cái búa của y và một khúc gỗ tròn mà y định dùng để đẽo món gì đó cho Zalmai nhưng tới giờ vẫn chưa làm.

Sau đó họ trở vô nhà. Mariam rửa tay, đưa tay chải tóc, hít một hơi thật mạnh rồi thở ra. “Bây giờ để chị lo mấy vết thương của em. Em bị cắt nát hết rồi, Laila.”

Mariam nói cần một đêm để suy nghĩ. Để tập trung tư tưởng và nghĩ ra một kế hoạch.

“Phải có cách,” Mariam nói, “và chị phải tìm ra.” “Minh phải đi! Minh không thể ở đây được,” Laila nói với giọng nghẹn ngào, khàn khàn. Nàng thốt nhiên nghĩ tới âm thanh hân đã phát ra lúc cái xèng đập xuống đầu Rasheed, và người nàng chột ngã chúi về phía trước, miệng đắng ngắt.

Mariam kiên nhẫn chờ cho Laila đỡ. Rồi nàng bắt Laila nằm xuống, và trong lúc nàng vuốt tóc Laila, Mariam bảo Laila đừng lo, mọi sự sẽ êm đẹp. Mariam nói họ sẽ đi – Mariam, Laila, hai đứa nhỏ và Tariq nữa. Họ sẽ rời khỏi ngôi nhà này và cái thành phố chẳng biết tha thứ này. Họ sẽ cùng nhau rời bỏ đất nước tuyệt vọng này, Mariam nói, trong khi bàn tay nàng không ngừng lùa vô mái tóc Laila, đi đến một nơi xa xôi và an toàn không ai tìm ra họ, một nơi họ có thể ẩn trú và dứt bỏ quá khứ.

“Một nơi nào đó có cây xanh,” Mariam nói. “Ừ, thật nhiều cây xanh.”

Họ sẽ sống trong một căn nhà nhỏ ven thị trấn nào đó mà họ chưa bao giờ nghe nói đến, Mariam nói, hay ở một ngôi làng hẻo lánh đường xá nhỏ hẹp, không trải nhựa nhưng hai bên có đủ loại cây và bụi cỏ. Có lẽ sẽ phải đi đến bằng con đường mòn, con đường dẫn đến một đồng cỏ nơi trẻ con có thể chơi đùa, hay có lẽ một con đường trải sỏi dẫn họ đến một hồ nước trong xanh có cá hương bơi và lau sậy mọc.

Họ sẽ nuôi trườn và gà, và họ cùng nhau làm bánh mì và dạy các con đọc. Họ sẽ tạo cuộc sống mới cho chính họ - một cuộc sống an bình, tịch mịch – và ở đó họ sẽ cất đi gánh nặng những gì họ đã phải chịu đựng, và rồi họ sẽ xứng đáng được hưởng tất cả những điều hạnh phúc và phồn thịnh đơn sơ mà họ sẽ tìm thấy.

Laila thầm thì hưởng ứng. Sẽ là một cuộc sống đầy rẫy khó khăn, nàng hiểu, nhưng thú vị, những khó khăn họ có thể tự hào, có thể chiến

thắng và trân quý như báu vật gia truyền. Giọng nói êm ái như mẩu tử của Mariam tiếp tục vang lên, đem lại phần nào an ủi cho Laila. Sẽ có cách, Mariam đã nói, và sáng ngày mai Mariam sẽ cho nàng biết những việc phải làm, rồi họ sẽ làm, và có thể giờ này ngày mai họ sẽ đang trên đường tiến đến cuộc sống mới của họ, một cuộc sống giàu cơ hội và niềm vui cùng những khó khăn họ sẵn sàng chào đón. Laila biết ơn Mariam đã lo toan tất cả, đã sáng suốt và tinh táo, suy nghĩ giải quyết vấn đề cho cả hai.

Mariam đứng lên. “Bây giờ em phải đi lo cho con đi.” Trên mặt của Mariam, Laila bắt gặp vẻ cam chịu nàng chưa từng thấy ở một người nào bao giờ.

Trong bóng tối, Laila thấy nó đang nằm co người trên giường phía chỗ nằm của Rasheed. Nàng chui vô nằm cạnh nó và kéo mềm đắp cho cả hai.

“Con ngủ chưa?”

Không quay lại nhìn nàng, nó nói, “Chưa ngủ được. Ba chưa đọc kinh với con.”

“Hay là mẹ đọc với con tối nay nhé.”

“Mẹ không đọc được như ba.”

Laila bóp đôi vai nhỏ bé của nó, hôn lên gáy nó.

“Mẹ thử đọc nghe.”

“Ba đâu rồi?”

“Ba đi rồi.” Laila nói, cổ họng nghẹn lại.

Và thế là lần đầu tiên lời dối trá toác, tội lỗi đã được thốt lên. Còn bao nhiêu lần nữa phải nói dối? Laila đau khổ tự hỏi. Còn bao nhiêu lần nữa nàng phải dối gạt Zalmai. Nàng hình dung cảnh thằng bé tung búng chạy đến mừng cha về và cảnh Rasheed bế nó lên, quay nó vòng vòng cho tới khi hai chân nó duỗi thẳng ra, để sau đó cả hai người cùng cười khúc khích khi Zalmai loạng choạng như người say rượu. Nàng nhớ đến cảnh hai cha con chơi bày bừa và cười om sòm, đến ánh mắt bí mật của hai người.

Laila cảm thấy buồn và hổ thẹn với con.

“Ba đi đâu?”

“Mẹ không biết con à.”

Chừng nào ba về? Khi về, ba có mang quà cho nó không?

Laila đọc kinh với Zalmai. Hai mươi một lần - một cho mỗi đốt của bảy ngón tay.

Laila nhìn thằng bé úp hai bàn tay lên mặt, thổi, rồi đặt lưng bàn tay lên trán, làm động tác liệng bỏ, nói thì thầm, đi đi, đừng đến Zalmai, Zalmai không muốn. Đi đi. Sau đó, để kết thúc, hai mẹ con đọc kinh Kính mừng ba lần. Khuya lắm đêm đó Laila giật mình bởi có tiếng nói thật nhỏ: Có

phải ba đi vì con không? Tại con kể về mẹ với cái ông ở dưới nhà phải không?

Laila cúi xuống, muốn trấn an thằng bé, muốn nói không phải tại con đâu Zalmai. Không. Chẳng có gì là lỗi của con cả. Nhưng thằng bé đã ngủ, ngực nhỏ xíu phập phồng lên xuống. Lúc đi ngủ, trí óc Laila bị bóp nghẹt, che mờ, nàng không thể suy nghĩ một cách thẳng băng và hợp lý. Tuy nhiên lúc nàng thức dậy theo tiếng gọi cầu nguyện buổi sáng, thì cái màn mù mờ gần như đã giờ lên.

Laila ngồi dậy nhìn Zalmai ngủ một lúc, bàn tay nó nắm lại đặt dưới cằm. Laila hình dung giữa đêm trong khi nàng và Zalmai đang ngủ, Mariam đã bước thật nhẹ vô phòng, nhìn hai mẹ con rất lâu, tính toán kế hoạch trong đầu.

Laila tuột xuống giường. Phải khó khăn lắm mới đứng lên được. Khấp người nàng đau. Cổ, vai, lưng, cánh tay, đùi, tất cả đều hằn dấu cắt của khóa giây nịt của Rasheed. Mặt nhăn vì đau, nàng lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ. Trong phòng của Mariam, ánh sáng đậm hơn màu xám, màu ánh sáng này luôn làm Laila liên tưởng đến tiếng gà gáy và sương rơi trên lá cỏ. Thật chậm, Laila hạ người ngồi xuống đất, đối diện Mariam.

“Em phải đi thăm Aziza sáng nay,” Mariam nói.
 “Em biết chị tính làm gì.”
 “Đừng đi bộ. Đi xe buýt, để khỏi bị chú ý. Taxi thì dễ lộ, chắc chắn em sẽ bị chặn lại nếu đi một mình.”
 “Những điều chị hứa tối hôm qua...”
 Laila không nói được hết câu. Cây cối, hồ nước, ngôi làng không tên. Chỉ là ảo tưởng, chỉ là lời nói dối đáng thương để xoa dịu, để an ủi đứa bé khốn cùng.
 “Là những điều chị thật sự muốn,” Mariam nói.
 “Chị thật sự muốn cho em, Laila.”
 “Em không muốn điều nào cả nếu không có chị,” giọng Laila khàn.
 Mariam mỉm cười gượng gạo.
 “Em muốn như chị nói đó, Mariam, tất cả chúng ta cùng đi, chị, em, hai đứa nhỏ. Anh Tariq có một chỗ ở Pakistan. Mình có thể ẩn náu nơi đó một thời gian, chờ cho mọi chuyện lắng xuống.”
 “Đâu có được,” Mariam kiên nhẫn nói, như cha mẹ nói với đứa con có tâm tốt nhưng bị súi bậy.
 “Mình sẽ lo cho nhau,” Laila nghẹn ngào nói, nước mắt tuôn rơi. “Như chị nói. Không. Em sẽ chăm sóc cho chị.”
 “Ồi, Laila.”
 Laila lắp bắp nói, hứa sẽ làm tất cả công việc vệ sinh trong nhà, tất cả việc nấu nướng. “Chị sẽ

không phải làm gì cả. Không bao giờ phải làm gì nữa. Chị chỉ nghỉ ngơi, ngủ cho đã, làm vườn thôi. Chị muốn gì, cứ nói em biết, em sẽ có cho chị. Đừng làm vậy Mariam. Đừng bỏ em. Đừng làm tan nát trái tim của Aziza.”

“Ăn cắp bánh mì, họ chặt tay,” Mariam nói. “Em nghĩ họ sẽ làm gì khi họ tìm thấy một người chồng bị chết và hai người vợ mất tích?”
 “Có ai biết đâu,” Laila thờ ạnh. “Không ai tìm ra mình.”
 “Họ sẽ tìm ra. Sớm muộn thôi. Họ là chó đánh hơi.”

Giọng của Mariam nhỏ và thận trọng, khiến những lời hứa hẹn của Laila nghe kỳ cục, giả dối và điên rồ.
 “Mariam, em xin chị -”
 “Khi họ tìm được mình, thì em cũng sẽ có tội như chị. Tariq cũng vậy. Chị không thể để cho hai em sống tròn chui trốn nhủi. Các con của em sẽ ra sao nếu em bị bắt?”

Mắt Laila cay xè, nước mắt dâng trào.
 “Rồi ai sẽ lo cho chúng? Taliban hả? Phải suy nghĩ như một người mẹ, Laila. Suy nghĩ như một người mẹ. Như chị.”
 “Em không làm được.”
 “Em phải làm.”
 “Thật không công bằng,” Laila kêu lên.
 “Có. Em đến đây. Đến đây nằm.”

Laila bò đến bên Mariam và một lần nữa gối đầu lên đùi Mariam. Laila nhớ lại những buổi trưa họ đã sống bên nhau, bím tóc cho nhau, Mariam kiên nhẫn lắng nghe những ý tưởng lan man và những câu chuyện tầm thường của Laila với vẻ biết ơn, với vẻ mặt của người được ban cho ân huệ độc đáo, đáng thèm.

“Công bằng chứ,” Mariam nói. “Chị đã giết chồng của chúng mình. Chị đã cướp đi cha của con em. Chị không thể trốn chạy. Không thể được. Dù cho họ không bao giờ bắt được chúng mình, chị cũng chẳng thể nào...” Mối Mariam run lên. “Chị chẳng thể nào thoát được sự đau khổ của con trai em. Làm sao chị nhìn mặt nó được? Làm sao chị còn có can đảm nhìn mặt nó hả Laila?”

Mariam xoắn một lọn tóc của Laila, gỡ rối một lọn tóc khác.
 “Đối với chị, mọi chuyện chấm dứt ở đây. Chị không muốn gì hơn nữa. Tất cả những gì chị ao ước từ ngày còn bé, em đã cho chị hưởng. Em và các con em đã mang lại cho chị thật nhiều hạnh phúc. Không sao đâu Laila. Không sao đâu. Em đừng buồn.”

Laila chẳng tìm ra được câu trả lời hợp lý cho những điều Mariam nói. Tuy nhiên Laila cứ lan man nói, một cách rời rạc, trẻ con về những cây ăn trái còn phải trồng và những con gà họ còn phải nuôi. Nàng miên man về những ngôi nhà nhỏ ở những thị trấn vô danh, những cuộc dạo chơi đến những hồ đầy cá. Và rồi cuối cùng, khi lời đã cạn nước mắt thì không, Laila chỉ còn biết chào thua và khóc nức nở như đứa trẻ chịu phủ phục trước lý luận chắc nịch của người lớn. Nàng chỉ còn biết cuộn tròn người và dấu mặt vào lòng ấm áp của Mariam một lần cuối.

Trời sáng tỏ, Mariam gói cho Zalmai một ít bánh mì với trái sung khô để ăn trưa. Cho Aziza, nàng cũng bỏ ít trái sung và mấy cái bánh ngọt hình những con thú vô một bao giấy và đưa cho Laila. "Hôn Aziza dùm chị," Mariam nói. "Nói nó là ánh sáng của mắt chị và báu vật của lòng chị. Em nói dùm chị nhé?"

Laila gật đầu, hai môi mím chặt.

"Đi xe buýt, như lời chị dặn, và nhớ cúi đầu xuống."

"Chừng nào em sẽ gặp lại chị, Mariam? Em muốn gặp chị trước khi em ra làm chừng. Em sẽ nói cho họ biết chuyện xảy ra như thế nào. Em sẽ giải thích đó không phải là lỗi của chị. Chị bị bắt buộc phải làm thế. Họ sẽ hiểu mà, phải không chị? Họ sẽ hiểu."

Mariam dịu dàng nhìn Laila. Nàng ngồi thụp xuống ngang tầm mắt của Zalmai. Thằng bé mặc chiếc áo thun màu đỏ, quần kaki rách tua tủa và mang đôi giày boots cao-bồi cũ Rasheed đã mua cho nó. Hai tay nó ôm trái bóng rổ mới của nó. Mariam đặt một chiếc hôn lên má nó.

"Bây giờ con ngoan, con lớn rồi," Mariam nói. "Con phải đối xử đàng hoàng với mẹ con nhé."

Nàng đưa hai tay ôm mặt nó. Nó kéo ra nhưng bị nàng giữ lại. "Dì xin lỗi con nhé Zalmai. Con hãy tin là dì rất lấy làm tiếc đã làm cho con đau buồn."

Laila nắm tay Zalmai, và hai người cùng bước đi. Đến cuối đường, trước khi rẽ khuất, Laila quay lại nhìn và thấy Mariam đứng nơi cửa, Mariam đội khăn trên đầu màu trắng, mặc áo len màu xanh dương đậm cài nút phía trước, quần vải trắng. Một lọn tóc bạc lòa xòa trên trán. Những vạt nắng gạch chéo trên mặt và trên vai nàng. Mariam triu mến đưa tay vẫy. Hai mẹ con bước rẽ, và Laila không bao giờ gặp lại Mariam.

(còn tiếp)

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Quê Tôi

Quê tôi mưa nắng hai mùa
 Có sông uốn khúc có chùa Bửu Linh
 Đơn sơ nhỏ nhắn nhưng xinh
 Quan Âm đài tượng lung linh sáng ngời
 Xa gần phật tử nhiều nơi
 Về chùa kính bái thành thoi tất lòng
 Tâm an đạo bước thông dong
 Gió lùa hương thoảng sen hồng dưới ao
 Huệ lài Vạn Cúc thanh tao
 Thêm hàng cây trái khoe màu tốt tươi
 Thích Ca ngài mỉm miệng cười
 Từ bi dẫn độ người người phát tâm
 Những ngày lễ vía hằng năm
 Mười phương tề tựu viếng thăm Phật đài
 Cầu xin hữu phước duyên may
 Tốt đời đẹp đạo trần ai bớt sầu
 Quê tôi ý nghĩa thâm sâu
 Đi đâu cũng nhớ nhịp cầu tâm linh
2020 HTN

TÌNH SẼ MÃI XANH

Dù có đờn đau anh cũng rướn mình cam chịu
 Bởi vì anh yêu em lắm em ơi!
 Anh muốn la to giữa đất trời
 "Yêu em, yêu em mãi mãi"

Con lạy Chúa Ba Ngôi nhân ái
 Lạy Phật từ bi vô lượng thứ tha cho
 Trái tim này đã dâng hết cho
 Một tâm hồn yêu thương thiết tha cháy bỏng
 Xin ơn trên cho chúng con lẽ sống
 Cho trái tim say đắm giữa trần gian
 Cho tình yêu khao khát cứ dâng tràn
 Cho duyên lành vươn tới bờ vĩnh cửu
 Xin đất trời mở rộng lòng giải cứu
 Che chở uyên ương chấp cánh bay lên
 Tới ngàn sau tình hồng mãi vững bền
 Vẫn yêu dấu muôn thuở đầy hạnh phúc

Tình mãi xanh, mãi nồng nàn rạo rực
 Mãi đắm say khao khát nỗi đam mê
 Cho mùa xuân tươi sáng sẽ tràn về
 Cho ong bướm chập chờn vườn hoa mộng...

(Truong Phong Ba)

Giải trí có thưởng**SUDOKU**

Luật chơi: Có tất cả 9 hàng, 9 cột và 9 khung. Số từ 1 đến 9 chỉ được xuất hiện một lần ở mỗi hàng, mỗi cột và mỗi khung.

Giải thưởng: giải đáp đúng sẽ được tặng nửa năm báo VNNS (4 số). Giải trúng quý độc giả cũng có thể gửi tặng người thân. Đáp số xin gửi về địa chỉ tòa soạn trước ngày 08-03-2020.

Độc giả trúng giải thưởng:

Le N.B. (697-Delft).

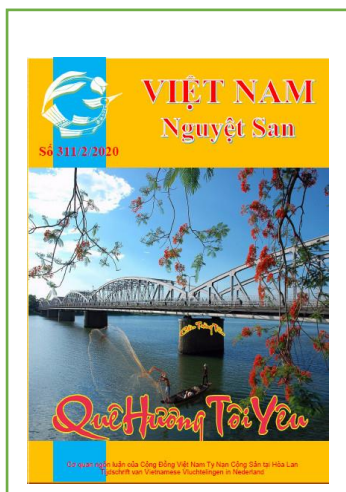
Xin chúc mừng độc giả Le N.B., giải thưởng của đáp số là nửa năm báo, độc giả có thể theo dõi hạn báo ở trang bìa sau, phần địa chỉ ở dòng cuối.

8	9		3					
				6	5			3
		3	4		7			6
	8							
3		2	6		9	5		4
							3	
7			5		6	8		
1			9	4				
					8		5	1

Mẫu giới thiệu VNNS đến gia đình bè bạn

- tên người giới thiệu
- số độc giả.....
- địa chỉ.....
- giới thiệu độc giả mới tên:.....
- địa chỉ.....

Giới thiệu 1 độc giả mới sẽ nhận được giải thưởng 6 tháng báo VNNS.

ĐỌC VÀ ỦNG HỘ BÁO VIỆT NAM NGUYỆT SAN

**30 €
1 năm**

Địa chỉ liên lạc

Tòa Soạn báo Việt Nam Nguyệt San
Van Der Hagenstraat 711- 6717DK –Ede

E-Mail: vietbaohoalan@yahoo.com

Tel: +31 (0)318-640625

IBAN:NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Truyền Thông Xã Hội Dân Sự

Virut nào đã làm tê liệt nông sản và xuất khẩu VN ? Vì đâu mà nông sản Việt Nam phải phụ thuộc hoàn toàn vào Trung Quốc..?

Hãy nhìn Thái Lan hàng nông sản và nền công nghiệp của họ như thế nào... Thái Lan ko cần tự hào có hoa quả ngon, trái ngọt, đất đai trù phú như Đồng Bằng Sông Cửu Long - nhưng hàng nông sản của nó bán giá cao gấp ngàn lần hàng nông sản Việt.

Người Việt Nam lúc nào cũng ở trên mây và luôn muốn học chạy, học bay trước khi tập bò. Họ đắm chìm trong những giấc mơ vĩ đại sản xuất ô tô, điện

thoại ... có khi máy nữa cả tàu vũ trụ luôn cũng nên.

Thái Lan ko cần có thương hiệu ô tô Winfast nhưng nó là nơi gia công ra cái Dream Thái huyền thoại nổi tiếng khắp Việt Nam 30 năm trước và cho tới cả bây giờ những chiếc Honda Thái vẫn là mục tiêu săn tìm của nhiều người.

Thái Lan ko cần có thương hiệu Smartphone, nhưng ngành công nghiệp tiêu dùng của nó tràn vào Việt Nam đập chết hết hàng Việt.

Nhưng trong khi đó người Việt được những lãnh đạo học bài bằng đít đom đóm họ bỏ mặc thực tại toàn bộ nền kinh tế của mình cho, hàng Tàu vào chiếm lĩnh. Ko thể hiểu, tại sao một quốc gia giờ đây đến cây kim, sợi chỉ, chai dầu gội đầu, cái bím cũng phải đi nhập và đỉnh cao nền công nghiệp là cái công nông đầu kéo phá khói khét lẹt cả 1 xóm làng, lại suốt ngày đắm chìm vào giấc mơ viễn vông như vậy.

Lợi thế của đất nước này là cái gì ? Đó là nông nghiệp và đông dân, lực lượng lao động trẻ khéo tay ? Thế tại sao ko tập trung phát huy vào những thế mạnh đó để làm ra nông sản chất lượng cao như bọn Nhật nó làm quả dưa hấu bán cả chục triệu đồng ? Hay chăn nuôi bò, tạo ra ngành công nghiệp sữa chất lượng Nhật Bản để dân khỏi phải mua sữa Nhật - giờ sữa VN toàn ngoại nhập vì hàng Việt quá tệ.

Hoặc là cũng có thể bắt đầu từ những thứ đơn giản như quần áo, dệt may, bánh xà phòng, chai dầu gội đầu, cây lau nhà hay cao hơn như cái quạt, máy giặt, tủ lạnh v...v ? Chém gió là làm dc ô tô công nghệ Đức chả nhẽ lại ko làm nổi cái cây lau nhà chất lượng ngang với TQ hay hộp sữa chất lượng Nhật ư ? Ở nhưng mà làm sữa thì làm sao thổi giá cổ phiếu, phong bạt để kêu gọi đầu tư như làm ô tô, xe máy điện.

Đó toàn là những mặt hàng tiêu dùng thiết yếu, tạo công an việc làm phát triển kinh tế và phát triển nội lực đất nước có tính thực tiễn rất cao phù hợp với điều kiện vốn có của Việt Nam. Chả hiểu các anh chị suy nghĩ kiểu gì, khi VN ko làm nổi một cái cây lau nhà chất lượng tốt để cạnh tranh trong chính thị trường nước mình; mà các anh chị lại cho rằng VN có khả năng để làm ra 1 cái ô tô, điện thoại cạnh tranh được với Toyota, Samsung nhĩ ?

Quốc gia nào cũng vậy, phải bắt đầu từ việc sản xuất hàng tiêu dùng thiết yếu sau rồi mới có tiềm lực, kinh nghiệm, vốn liếng để làm những thứ cao cấp hơn như ô tô, máy bay, điện thoại. Đừng tưởng Hàn Quốc, Nhật Bản chúng nó "đi tắt đón đầu" lên làm ô tô với cả smartphone luôn. Ko có đâu, hàng tiêu dùng nội địa của Nhật Bản, Hàn Quốc chất lượng cực tốt và uy tín khắp thế giới luôn.

Chưa bao giờ thấy người Việt Nam cảm thấy hổ thẹn vì gạo Việt ăn ko ngon bằng gạo Thái, hàng tiêu dùng của VN kém xa hàng của Thái. Nhưng lại thấy cả 1 cơn đại hồng thủy nước sướng và tinh trùng tràn ngập cõi mạng khi có 1 cái ô tô, điện thoại 100% nguyên con sx ở nước ngoài dán mác Việt.

Ấy là còn chưa kể họ suốt ngày tung hô cái gọi là 4.0 ? Nó là cái gì vậy ? Không nhân lực, không công nghệ, không trình độ và không kiến thức ư ? (4 không).

Người Thái ko có giấc mơ smartphone, ô tô hay tham vọng vĩ đại nào như ông niêng của VN cả ? Giấc mơ của họ đơn giản chỉ là âm thầm lặng lẽ làm ra những sản phẩm tiêu dùng đơn giản, thiết yếu để móc hết tiền của người Việt Nam thôi.

Và cuối cùng tôi cũng khẳng định một điều là người Thái chẳng có lãnh đạo nào mà phải học bài bằng đít đom đóm như Việt Nam luôn...

Fb Giang Thanh

Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Viện Tăng Thống

Chùa Từ Hiếu – 59 Lô D Dương Bá Trạc, Phường 1, Quận 8, Sài Gòn

Phật Lịch: 2563

CÁO BẠCH

Nam Mô A Di Đà Phật

Kính Bạch: - Chư Tôn Hòa Thượng, Chư Thượng Tọa, Đại Đức Tăng Ni trong và ngoài nước.
- Đồng Bào Phật Tử gần xa.

Đại Lão Hòa Thượng Thích Quảng Độ - Đệ Ngũ Tăng Thống Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất, đã viên tịch lúc 21 giờ 30 phút ngày 29 tháng giêng năm Canh Tý, tức ngày 22/02/2020).

Thượng thọ 93 tuổi, 73 hạ lạp.

Theo di huấn của Ngài ký ngày 05/4/2019, tức ngày mùng 1 tháng 3 năm Kỷ Hợi. Ở mục 4, Ngài dạy : “ Sau này khi tôi về cõi Phật, tôi hoàn toàn ủy quyền cho Hòa Thượng Thích Nguyên Lý cùng một số Tăng, Ni và Phật Tử có tâm với Giáo Hội lo toàn bộ tang sự cho tôi. Tang Lễ đơn sơ, không để quá 3 ngày. Sau khi hỏa thiêu thì đem tro cốt của tôi rải xuống biển”. Vì vậy, tuân theo ý chỉ của Ngài, tang sự của Ngài sẽ thực hiện như sau:

- 14 giờ ngày mùng 1 tháng 02 năm Canh Tý
Tức ngày 23/02/2020 : Lễ nhập quan.
- 8 giờ ngày mùng 3/02 năm Canh Tý
Tức ngày 25/02/2020 cung tiễn kim quan đi hỏa thiêu.

Sau đó tro cốt của Ngài sẽ rải xuống biển.

Tăng Ni và Phật Tử đến lễ bái, thọ tang xin miễn phúng điệu, kê cả vòng hoa, trướng liễn ...

Không có diếu văn, tiểu sử, cảm tưởng và mọi hình thức thông thường khác, chỉ đến lễ bái, thọ tang mà thôi (mật niệm, tâm tang).

Trân Trọng Cáo Bạch

Chùa Từ Hiếu, ngày 23/02/2020

Trụ trì

Hòa Thượng Thích Nguyên Lý

Thư cảm ơn

LỄ HỘI MỪNG XUÂN 2020

Kính thưa :
 - Quý đại diện tôn giáo
 - Quý tổ chức đoàn thể đảng phái
 - Cùng kính thưa quý đồng hương.

Trước thềm năm mới Tôi thay mặt cho Ban Chấp Hành CĐVNTNCS/Hòa lan xin nhiệt liệt chào mừng quý đồng hương đã về dự lễ hội mừng Xuân năm canh tý 2020, được An Khang Thịnh Vượng , mọi người, mọi nhà vui khỏe, hạnh phúc.

- Beste Nederlandse vrienden. We zijn uw van harte welkom, om ons gebruikelijke Nieuwjaars feest van de muis bij te wonen. Als minderheid, die zijn toevlucht heeft gezocht in Nederland, zijn we dankbaar voor het leven. Ik wens jullie een heel gelukkig nieuwjaar.

- Hôm nay là một ngày hội xuân truyền thống của con cháu lạc hồng, chúng ta xa hương vì thời cuộc nhưng chúng ta không mất quê hương, vì thế làm thân phận là một người con xa xứ , một người tỵ nạn do chế độ độc tài cộng sản Việt nam , có lẽ chúng ta cần phải quan tâm hơn về những gì đất nước Việt Nam chúng ta đang gánh chịu, trong đó có gia đình bạn bè và người thân yêu của chúng ta. 45 năm qua, 45 mùa xuân vắng nhà chúng ta hy vọng tổ quốc ta “tiếng Việt còn – Nước Việt còn “. Đây là lập trường của cộng đồng là chống độc tài và ủng hộ những tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc.

- Kính thưa quý đồng hương,

Hôm nay cũng là dịp để BCH chia sẻ những sinh hoạt bằng lời nói và hành động trong suốt thời gian 3 năm qua của một nhiệm kỳ và mà Ban thường vụ đảm nhận qua lá phiếu tín nhiệm của quý đồng hương.và vào tháng 3/2020 sắp đến , BCH kính mời quý đồng hương tham dự buổi họp khoáng đại để chính quý đồng hương bầu chọn một tân ban chấp hành cho hiệm kỳ 2020-2023. (điều này ủy ban tổ chức bầu cử sẽ thực hiện theo quyết định đã thành lập vào tháng 10/2019.) và cũng từ đó quý đồng hương sẽ được hiểu và biết tường tận những sinh hoạt và nhiệm vụ của BCH/CĐ.và sau đêm hội xuân tôi xin thay mặt BCH có lời cảm ơn và lời chào kết thúc nhiệm kỳ sẽ bàn giao vào tháng 6 năm 2020.

Quý đồng hương kính mến,

- Lễ hội mừng xuân năm nay có thể nói quý vị đã nhìn thấy khá đặc biệt về hội trường rộng đẹp, khang trang lịch sự, số đồng hương đến tham dự cũng đông hơn những mùa xuân qua đó là điều tôi muốn nói đến sự ưu ái , quan tâm đến sinh hoạt cộng đồng của hai nhà tài trợ giúp số tiền lớn để thuê hội trường này ngày hôm nay đó là công ty chả giò: TY- LE và THẾ VỸ , tuy hai mà là một vì là hai anh em chắc quý vị nhiều người đã biết

- Bên cạnh đó tôi cũng xin được cảm ơn 6 vị mạnh thường quân kẻ ít người nhiều, có người chúng tôi được phép xưng danh, nhưng cũng có những vị khiêm tốn âm thầm giúp, giữa chương trình phân tặng hoa cảm ơn chúng tôi sẽ xưng danh.

- Là chủ nhiệm kiêm chủ bút ,Tôi cũng xin thay mặt tòa soạn báo Việt nam Nguyệt San, là tờ báo giấy 54 trang phát hành 8 số trong 1 năm, đây là tờ báo duy nhất mà cộng đồng chúng ta còn duy trì phát hành đều đặn suốt 36 năm qua, mà trên thế giới đối các cộng đồng ở hải ngoại không làm được. Xin chân thành cảm ơn quý ACE cộng tác viên là nhà thơ, nhà văn, nhạc sĩ trong suốt chặng đường dài, là sự sống của tập san và cảm ơn sự ủng hộ của quý độc giả đặt mua báo VNNS nhất là trong nhiệm kỳ của BCH hiện thời trong 3 năm qua.

Kính thưa quý đồng hương,

- Xuân đến, xuân đi xuân lại về ‘ vui xuân thì không thể thiếu phần văn nghệ ca hát, bởi nó như nguồn nước mát, là món ăn tinh thần đối với chúng ta dù bất cứ hoàn cảnh nào, mà đã hát thì phải có đàn, có trống gọi là ban nhạc thì mới hay, mới hấp dẫn, vui thay trong cộng đồng người Việt chúng ta có ban nhạc Mây Hồng và rất nhiều nam nữ ca sĩ trong bao năm qua đã có tiếng vang trong âu châu, đã giúp cho CĐ trong nhiều năm phục vụ tết và năm nay cũng có mặt trong chương

trình vui xuân, chắc chắn quý đồng hương biết, rất quen và cũng sẽ rất hài lòng trong chương trình hôm nay.

- Có người nói với tôi ca sĩ Hòa Lan chúng ta khi ra sân khấu nhạc dạo lên là biết sẽ hát bài gì...vâng rất là vui vì khán giả đã ưu ái dành tình cảm cho ban nhạc Mây hồng nên quá thân quen với các giọng hát nam nữ ca sĩ, và vì vậy năm nay BCH chúng tôi có mời thêm hai nữ ca sĩ thuộc tốp One ở Âu châu đến từ Paris hy vọng sẽ làm thêm nóng ấm tình xuân của hội xuân.

- Tre gia măng mọc, thế hệ 1, 2 không thể thì thế hệ thứ 3 có thể làm được với những tiết mục nhảy múa hiện đại, cảm ơn các cháu thật nhiều sẽ đem lại niềm vui cho mọi giới.

Nói đến thế hệ thứ 3 con cháu của chúng ta thì phải đáng được chúc mừng và khen ngợi, bởi nhiều em nhiều cháu đã học hành thành tài, công danh sự nghiệp thành đạt trong xã hội, nếu có được nhiều nhà tài trợ thì việc trao những phần thưởng khích lệ trong dịp đầu năm là điều các cháu đáng được đón nhận.

Kính thưa quý đồng hương !

-Thực hiện được một chương trình tổ chức hội xuân năm nay không thể không nói đến sự quan tâm, cố vấn giúp đỡ tinh thần của Hội gia đình Quân CC/VHCH và đảng bộ Việt Tân tại Hòa lan

- Tôi cũng xin cảm ơn mọi sự giúp đỡ của các ACE tình nguyện giúp Ban tổ chức, và các chủ nhân các gian hàng phục vụ ẩm thực để có sắc màu hương vị truyền thống quê hương (đúng là có câu " có thực thì mới vui quý vị nhớ ủng hộ)

Cuối cùng ,

-BCH chúng tôi dù đã cố gắng rất nhiều sao cho việc tổ chức đêm hội xuân được hoàn mỹ, song không sao tránh khỏi những thiếu sót, BCH chúng tôi kính mong quý đồng hương thông cảm tha thứ.

Kính chúc quý đồng hương thật vui vẻ và hài lòng.

-Thay mặt BTC tôi long trọng tuyên bố khai mạc lễ hội mừng Xuân năm 2020.

Xin trân trọng cảm ơn!

Nguyễn Quang Kế

Vliet Service

Reparatie van koelcel, vriescel, koelapparatuur, airco, softijsmachine, ventilatie, Keuken afzuigventilatie, verwarming ketels, geyser, boiler, friteuse, opwarming- apparatuur, magnetron, oven, vaat wasmachine, gasapparatuur, koffie-espresso, luchtbehandelingkast, zak filters, koolstof filters.

**Verkoop van horeca-
apparatuur.**

Contact dhr Vliet Nguyen
Tel. 030-2688630
Mob. 06-44464380

Nhà hàng Deli Tasty

**Cần 2 nhân viên giúp việc nhà bếp
và 2 nhân viên phục vụ khách (chạy bàn).**

Mọi chi tiết xin liên qua địa chỉ:

Deli Tasty
Meent 40
3011 JL Rotterdam
Email: naambestelling@live.nl
M: 010-4111116

Buồn Bên đời nhớ thương

Thơ: Miên Thụy
Nhạc: Mai Đăng

Anh đi sao chẳng chịu về mùa Xuân én
 lượn bốn bề quanh em... Bên em Xuân vẫn đợi
 én theo hương gió thoảng gọi tên tháng ngày Nhớ
 anh em biết cùng ai tỏ niềm trăng trở theo ngày tháng
 trời Dù sao anh cũng đi rồi để em chỉ
 đứng bên đời nhớ thương! Một lần em bước phân
 vân em về chiếc bóng bên hiên cùng người Đợi
 ta con nước hai dòng đời em cũng chỉ long đong cuộc
 tình! (Châm lại để hết)
 Anh đi bỏ lại con đường làm thơ em
 hát tình buồn trăm năm!

nó-Feb/13

Lời Tò soạn,

Kính thưa quý ACE cộng tác viên, cùng quý độc giả kính mến,
Số báo phát hành vào đầu tháng 4 với chủ đề tưởng niệm 45 năm Quốc Hận. Bài vở xin quý vị cộng tác viên gửi về tòa soạn trước ngày 31/3/2020 Quang Kế **E-mail : vietbaohoalan@yahoo.com**

Trong số báo này tòa soạn xin cáo lỗi : mục vui cười và truyện Như Chuyện Thần Tiên hẹn sẽ đăng tiếp số sau do số trang đã đủ với hình ảnh dành cho sinh hoạt ngày hội xuân Canh Tý.

Và cũng xin được thông báo đến **Quý độc giả ở ngoài Hòa Lan kể từ ngày 1/1/2020 tòa soạn sẽ gửi báo bằng file Pdf qua địa chỉ E-mail nếu quý vị muốn ủng hộ tiếp tục nhận báo**, lý do vì giá cước phí gửi qua post quá cao kính mong quý độc giả thông cảm cho tòa soạn. Đồng thời qua thông báo này quý độc giả ở nước ngoài xin vui lòng cho tòa soạn biết địa chỉ E-mail, thành thật cảm ơn.

Tòa soạn xin chân thành cảm ơn quý độc giả đã ủng hộ báo vnns và cảm ơn quý anh chị em cộng tác viên đã gửi bài đúng thời hạn giúp cho tòa soạn thực hiện đúng lịch phát hành.

Kính chúc quý ACE cùng quý quyến nhiều sức khỏe

Trân trọng

Tòa soạn Việt Nam Nguyệt San

* Lưu ý:

- Quý vị khi trả tiền báo **nhớ ghi số độc giả** của mình cho tòa soạn để cập nhật .

Danh sách độc giả đóng tiền báo từ ngày 24/12/2019 đến 24/2/2020				
Ngày	Tên	số độc giả	số tiền	ghi chú
30/12/2019	Thi Bích Hong	854	30	
02/01/2020	TN. Nguyen	100	30	
14/01/2020	DD Nguyen	219	30	
25/01/2020	Q.K.Le	280	60	2 năm
27/01/2020	VT Nguyen	221	30	
	DK Cao	8	30	
28/01/2020	D N Nguyen	615	60	2 năm
	TC Vu	140	60	2 năm
29/01/2020	C H Bui	93	100	3 năm
30/01/2020	KL Nguyen, TX Nguyen	266	30	
31/01/2020	TNT nGuyen	794	30	
	TKC Le	831	30	
01/02/2020	H.Ho.Si	145	30	
02/02/2020	Thu Thuy Ly, Tan Si Nguyen	847	30	
05/02/2020	TGV Phan	58	30	
08/02/2020	Do Thi Bach	309	30	
	Thao Nguyen	81	30	
16/02/2020	T.Vo, XH Vo Thai	792	30	
	VT Hoang	285	30	
18/02/2020	TD Dinh	836	30	
	Pham thi thu Cuc	187	30	
	Bùi Duc Hoat	272	30	
	Dinh Thi Mien	401	30	
24/02/2020	H Truong	368	30	
	TN Vu Pham	???	30	Hãy liên lạc về tòa soạn
212/2020	Ho Tan Viet	795	30	vnns310 hiệu đính
21/11/2019	VN Tran	267	30	vnns310 hiệu đính

Ghi chú: - Độc giả **D. Van Nguyen** và độc giả **V.Vy- KTT Vy Van Nguyen**, vì tòa soạn không tìm thấy tên (số độc giả) hoặc trùng tên trong danh bạ nên chưa cập nhật thời hạn gia hạn báo. Vì vậy quý vị hãy liên lạc về tòa soạn để xác định lại số độc giả .

Tòa soạn xin chân thành cảm ơn.

[Typ hier]

Quê Hương Tôi

Nhạc : Nguyễn Quyết Thắng

Thơ : Du ca Kiên Giang

$\text{♩} = 65$

Quê hương tôi vùng đất khô sỏi đá, mấy mươi năm chỉ biết có làm
than, người dân tôi những tháng ngày cơ cực, vì áo cơm mưa nắng rất lụn,
tràn. Quê hương tôi mấy mươi năm binh lửa, cho nhục nhằn còn mãi kéo vây
quanh, và đứa bé chào đời mang thân phận, phận mồ côi lên từng mái đầu
xanh. Ôi Việt - Nam ngàn năm như thế đó, ngàn năm còn máu đỏ thấm quê
hương, những người sống và những người đã chết, đã vung gươm thề gục ở ven
đường. Xin cầu nguyện cho đạn bom vắng tiếng cho người
về xây đắp lại yêu thương. Cho đất nước không còn trong tiếng
khóc, không còn nghèo cơm gạo mà giàu máu giàu xương.

[Typ hier]